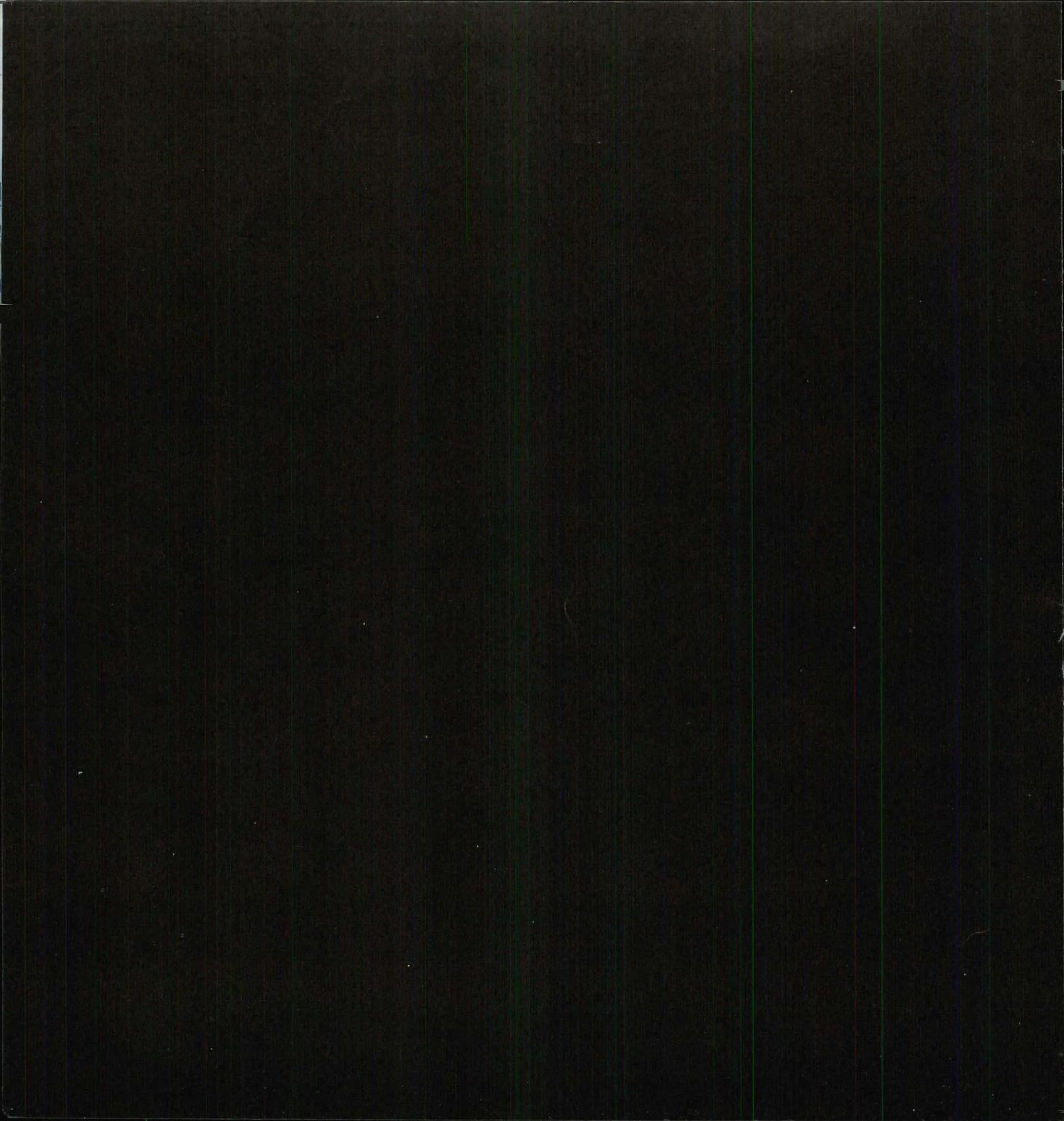

אורח

אל נוכח הרי מואב...

...החמה הנצה זה מכבר. בקר בבקעה. בין
שתיית קנקן למשנהו מחשב קנקני להתפוצץ
בגין תהיית האהבה. חושבני שאצא במחול
קנקנים לנוכח הרי מואב...

...אני כתמנון בנתיבי „בן-נון“, יהושע,
זה הפוליטיקאי שהלך להרחיב לבו אצל זאת
הנערה רחב. אני רעב. אני גר כאן כצועני,
צאצא של כוהני הנביא, שהפילו את החומות
כמו אטריות חמות...

1973 20-2-1

שני חיילים על אבן, מדברים, עייפים. מי יודע כמה חיילים עייפים ישבו בלילה על זו האבן ודברו אודות אהבה, יאוש, כסופים...

קומנדקר דוהר בינות הרים. שמש שוקעת. צפרים אחרונות חגות בשמים, מחפשות מקום ללילה...

בשביל עפר עוצר הקומנדקר. בודקים את הנשק, מעשנים סיגריה אחרונה, מחכים לחושך יחד עם האוהבים, הגנבים והצפרים...

לילה —

— „היי עופר קום אתה צריך לשמור“.

מתוך שינה עמוקה מביט אני אל תוך שתי עיניים חתוליות ירוקות עייפות מאד מאד. בעוד אני מתנער מקורי השינה האחרונים ועולה לשמירה, אני שומע את אורון מאחור מכין כריכים לי ולו. הוא מגיש לי אחד והולך לישון... תוך שניות ספורות אני שומע את נשימתו מצטרפת לשאר נשימות הישנים.

— „קדימה, כולם לקום, צריך לחזור“ קולו של המ"כ מנסר בחשיכה, הוא לא צריך לחזור על דבריו... בעיני כולם מנצנצת שמחה — עוד שעה ואנחנו במיטות. אורון תופס מקום ליד ההגה...

— „אורון, תן לנהוג, אתה עייף מדי“.

— „שום דבר, סכמנו שאני נוהג בחזרה, נכון?“

— „אבל אתה עייף מדי...“

— „תפסיקו לקשקש כמו ילדות“ רוטן המ"כ.

בדרך חזרה נפגשים כל הקומנדקרים במקום אחד... סדורים אחרונים לפני החזרה לבסיס...

— „נו, תגמור כבר“ — רוטן אורון — „כולם כבר נוסעים“.

— „זהו, אפשר לנסוע“...

לולה וצבי היקרים
ורדה, יהונתן ושירה,
משפחה שכולה

הנה עומדים אנו מרכינים הראשים על קברו הרענן של
אחד מבחירי בני המקום, בכורכם היקר אורון ז"ל.
זועזעתי לשמוע הבשורה המרה ועוד יותר קשתה עלי
המשימה להביאה אליכם.

בדרכי עברו-חלפו לנגד עיני פרקי החיים המוכרים לי של
יקירכם ז"ל. זוכר אני את ביקורי בבית, כאשר לנגד עיני גדל
אורון, עד שהגיע מועד גיוסו.

גיוסו — צעד פורמלי — מעשי — בו הוא מתנדב לאחת
מיחידות הפאר של צ.ה.ל.. גאותו על כי זכה להכלל במסגרת
יחידה זו, סחפה את כל בני הבית, אשר מתוך הכרה, חנוך
חופשי ואהבת המולדת, ידעו לעודד את אורון ז"ל, למרות
ידיעתם את הסכנה של שרות ביחידה מעין זו.

הנני קרוב אליכם. ראיתי את האהבה, המאמצים והאמצ-
עים שהשקעתם בחנוך ליושר ואהבה בילדיכם. למדתי להכיר
אתכם, שבאתם מארצות רחוקות ורחבות ידיים, ארצות בהן
החופש וחרות האדם מעל לכל. שאפתם שם את אוירת החרות,
ואין כל פלא כי זו היתה גם הדרך והרוח בה חנכתם את
ילדיכם ובראש וראשונה את אורון ז"ל.

כמסיים ביה"ס התיכון החקלאי בפרדס-חנה היה בתחילת
צעדין כבוגר, מלא מאויים ורצונות להצליח ולהצדיק מאמצים
ודרכו שלו היתה לבנות ולהקים בית ומשפחה בישראל.

נקטעה הדרך. הנה אורון מונח כאן לפנינו דומם. נפל בעת
מילוי תפקידו אשר מלא באמונה. ימים עוברים שנים חולפות,
זכות קיומה של המדינה ממשיך ותובע קורבנות, קורבנות של
צעירים על לא עוול בכפם, צעירים אשר רצונם היחיד הוא
לחיות במולדת שתתן בטחון להקים בית.

רוצים אנו בשלום, תובעים אנו זכות קיום — ואין שומע,
גם קורבן יקר וזך זה לא ירעיד לבבות גויים אשר יכלו למנעו.
יהי זכרו ברוך.

אברהם שץ

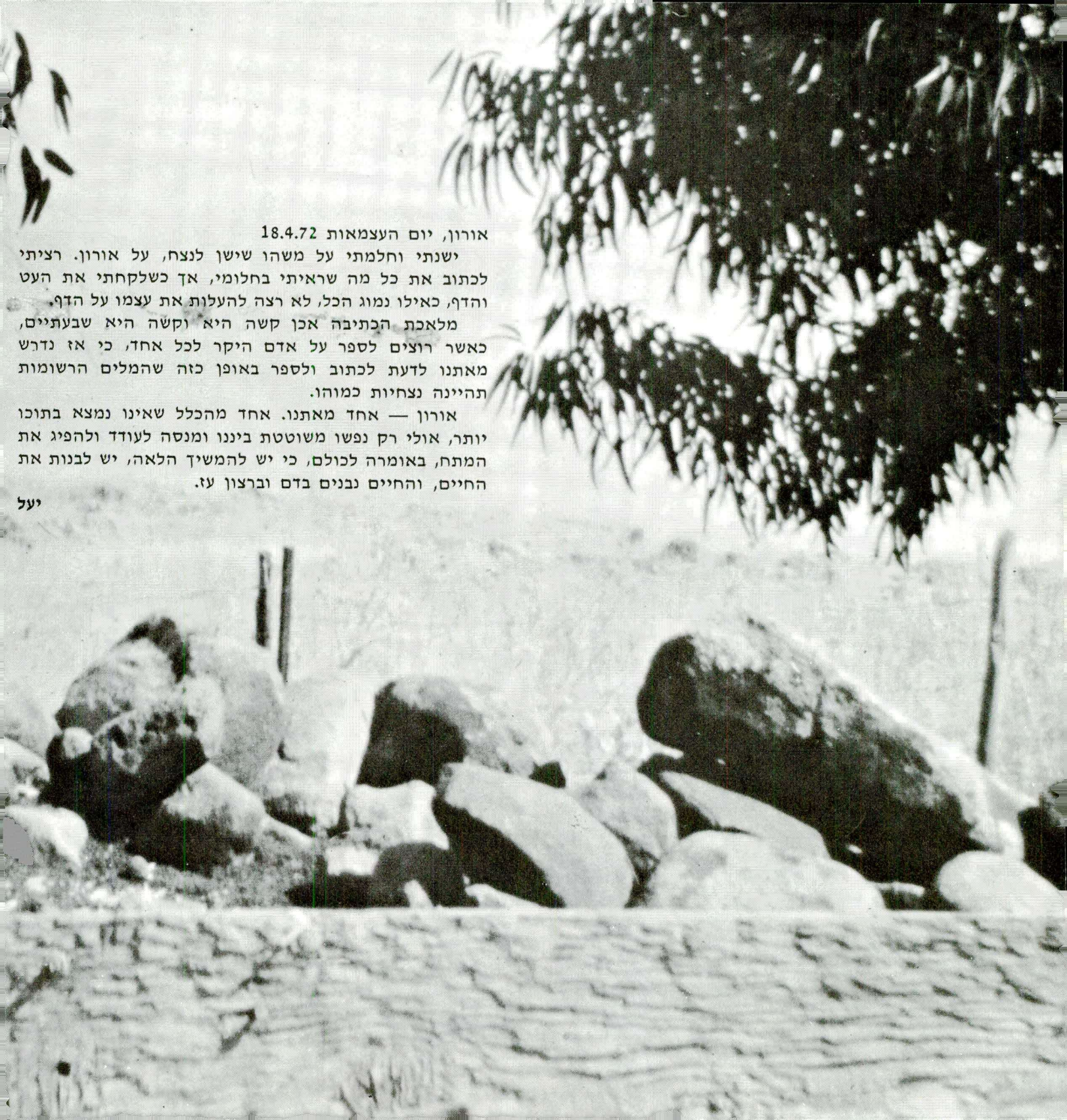
ראש המועצה המקומית

אורון, יום העצמאות 18.4.72

ישנתי וחלמתי על משהו שיטן לנצח, על אורון. רציתי לכתוב את כל מה שראיתי בחלומי, אך כשלקחתי את העט והדף, כאילו נמוג הכל, לא רצה להעלות את עצמו על הדף. מלאכת הכתיבה אכן קשה היא וקשה היא שבעתיים, כאשר רוצים לספר על אדם היקר לכל אחד, כי אז נדרש מאתנו לדעת לכתוב ולספר באופן כזה שהמלים הרשומות תהיינה נצחיות כמוהו.

אורון — אחד מאתנו. אחד מהכלל שאינו נמצא בתוכו יותר, אולי רק נפשו משוטטת ביננו ומנסה לעודד ולהפיג את המתח, באומרה לכולם, כי יש להמשיך הלאה, יש לבנות את החיים, והחיים נבנים בדם וברצון עז.

יעל

וכך קרה שבאותה שבת שני ילדים בני שש הגיעו לבנימינה באפיסת כוחות, וקשה לדעת איך היו חוזרים הביתה, אלמלא תפסו טרמפ מקרי עם איש זקן שהוכיח אותם על פניהם. רוב מעשי הקונדסות שלנו לא נגמרו בכי טוב, וזכורים לי עד היום פניה הנזעמים של הגננת, כשהתברר לה שבוגרי גן הילדים שלה פרצו את מחסן הצבעים וקשטו את האיזור בשלל סיסמאות. או אותו קיר אבנים בודד שניסינו להפכו לביתנו מבלי תת את הדין לעצמנו מאין אנחנו „מפלחים” חומרים.

החלה תקופת התנועה. אורון היה ב„צופים” ואני ב„שומר הצעיר”, כאן החלו הוכוחים האמיתיים ולא פעם יצאנו מויכוח כזה די רוגזים זה על זה.

ההדרכה בתנועה הוותה תקופה מיוחדת במינה. הדרכה, חינוך, טיפול בחניכים, דברים שהקנו לנו המון בטחון ומושגים חדשים של הליכות, מגע אנושי ואפילו קצת דרך חיים. על כל אלה שוחחנו רבות, אך מעולם לא בכובד ראש, מעולם לא. תמיד בדרך הקלה ובשפה הפשוטה ביותר.

שריקה חזקה ומתנגנת פולחת את השקט הכמעט תמידי. הכלבים זוקפים אזניהם ומנסים לברר מקור השריקה. קול ציוץ הצפורים שהופרע לפתע ופסק, מתחדש לו שוב, ונדמה לך שהצפרים מנסות לחקות אותה שריקה מתנגנת. כן, כך, היה מתחיל כל פרק של מאורע חדש או סתם תכנון דברים עם אורון.

שריקה מעבר האחד של הרחוב —

שריקת מענה מהצד השני,

ומתחיל דו השיח ה„בין חצרי”.

— „מה אתה עושה בשבת?”

— „לא יודע”.

— „טוב אז אנחנו הולכים לבנימינה דרך השדות”.

— „למה דרך השדות?”

— „לזלול ענבים בדרך”.

— „אבל עכשיו אין ענבים”.

— „נמצא דברים אחרים לאכול”.

המוכרת, ואם אחרי שלוש שריונות לא בא מענה, ידעתי שעוד חופשה „פספסנו“.

כשיצא לנו להפגש, נהגנו לדבר על פי רוב על הצבא, עברנו ועתידנו. כן סיפרנו זה לזה על מארבים, סיורים, מרדפים, מנסים כל אחד לעשות רושם על השני בסיפורים ותאורים. לרוב נמנענו מויכוחים, אך הרבה פעמים גלשנו לויכוחים שלא היו לרווחנו. ונהגנו להפסיק עם זה מהר. ענין אחר שהרבנו לשוחח אודותיו היה ענין הבנות וחברה, והיינו מתעניינים כל אחד מה המצב אצל השני.

אורון עמד לצאת לקורס מכי"ם ולאחר מכן כנראה לקורס קצינים.

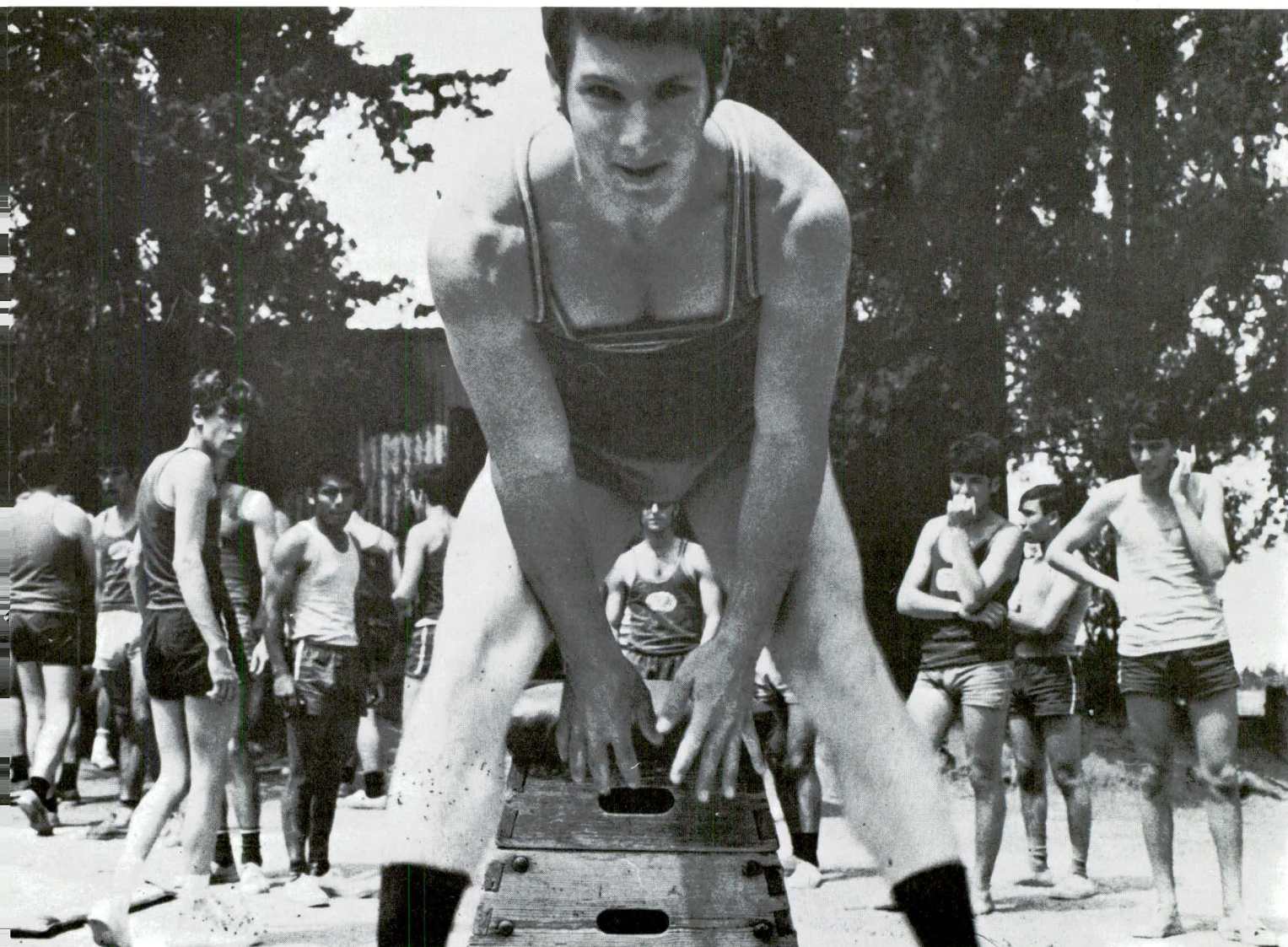
אני החלטתי לותר על קריירה צבאית.
איך היו נראות הפגישות בינינו?
קצין מול חייל פשוט, על מה היינו מדברים?

יהודה

תוך כדי משחק פינג-פונג, חפירת גומות בפרדס, זלילת שזיפים או פיצוח רימונים, גומרים ללמוד. כמה מהחברה כבר חיילים.

התגייסתי מספר חודשים לפני אורון, אני עוד הרבה זמן לפני הגיוס תכננתי להצטרף עם גרעין לנח"ל, אך אורון, עד הרגע האחרון לא ידע לאן יתנדב, וקשה היה לו להחליט ולבחור בין אותן יחידות מיוחדות, שאל אחת מהן ידע שילך, לנח"ל הוא לא רצה ללכת בשום אופן. הוא לא רצה „להעביר קווים“ בזמן השרות הצבאי, וכל הסיפורים שלי אודות הנח"ל המוצנח לא שכנעו אותו. אני, שהספקתי כבר לטעום טעם אלונקה ומסעות מפרכים, יעצתי לו שיבחר בדרך יותר קלה, אך הוא צחק לי וביקש לשמוע עוד ועוד את הסיפורים על הטירונות. בהיאחזות קבלתי ממנו מכתבים, בהם הוא מספר על הטירונות הקשה, טירונות חורף, בוך גשם וקור. הוא כתב גם הרבה על המפקדים ועל התנהגותם. לא יצא לנו להפגש הרבה בחופשות, אך בכל פעם כשהגעתי לחופשה, יוצא הייתי למרפסת לפנות ערב ושורק את השריקה

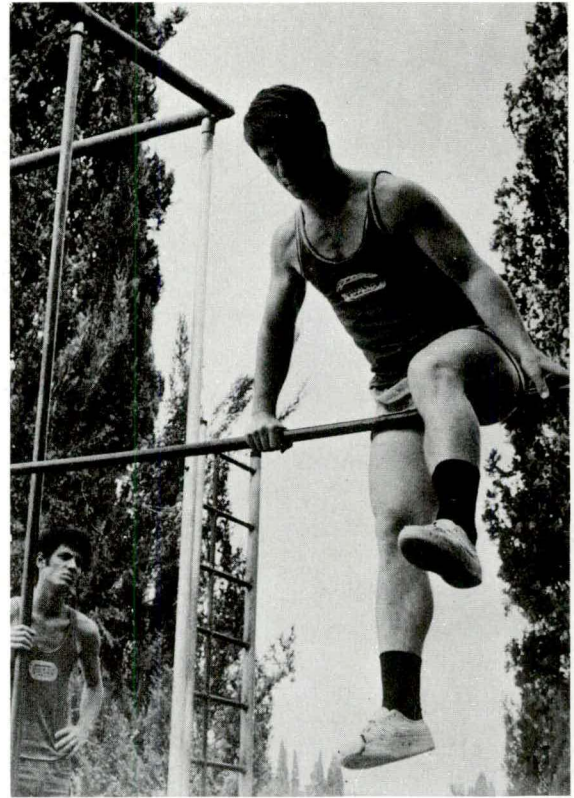
ומשחקי כוח, בכולם היה מתבלט ותמיד היה הוא מנהל את העניינים. נראה, שאך טבעי היה הצעד הבא, כשקיבל את הנהגת קבוצת ה"בית הירוק" של התלמידים החיצוניים בבית הספר, שכה הרבה להשקיע בהקמתו. וכשהדרך נמשכה לה בעצלתיים בינות בתי השכונה, גלשה השיחה לקבוצה של אורון ב"צופים". קבוצה בה השקיע הרבה מזמנו הפנוי. "שובבים" נהג לכוונתם דרך חיבה, ו"שובבים" אלו חנך לעקרונות בהם האמין, הפשטות והכנות, החריצות ואהבת החיים.

אין ספק שחיבה זו היתה הדדית, שהרי החניכים אהבו את מדריכם הציני וקר המזג שלעולם היה גוער בהם דרך לצון חמור סבר, ובאהבה מוזרה שכזו, שלא השתלבה עם הקשיחות אותה ניסה להפגין כלפי חוץ.

על השביל היינו נפגשים — אורון עם הילקוט השחור והמוכר שעון על הגב — חבוק בהצלבה ואני עם אופני.

סיסמת ה"בוקר טוב" היתה האות לתחילת דו"השיח בעל המתכונת הקבועה: בית הספר, המורים, הבחינות וכמובן החופשות הקרובות והתכנון המגוון לגביהן.

שעורי הספורט היוו את המרכיב העיקרי, כי אצל אורון היה סדר עדיפויות ברור ועל הספורט לא היינו מוותרים. כבר בכיתה ח', כשהוקם החוג לספורט, בבית הציונים הכללים" ממול לביתו, היה אורח קבוע שם וההמשך ב"הפועל פרדס חנה", שם עשינו את ראשית דרכנו ב"כדור עף" קשה היה להדביק את אורון, תמיד היה בראש ובכל הענפים המגוונים בהם פעל: שחיה, אתלטיקה — משחקי כדור

וכשהיינו מתקרבים לשער והשיחה גלשה לעבודה במשק ביה"ס, היה, אורון, נמשך לספר על הרפת והפרות שלהן היתה לו חיבה מיוחדת. הוא אהב את העבודה הקשוחה והקשה, עבודתם של „העבדים" הנהיגה הפרועה בטרקטור והעבודה בשדות המספוא הרחבים, בהם נהג לשוטט חצי ערום ולהעביר ארבעה צינורות יחדיו, כלאחר יד. וגם כשהיינו בכתה היה אורון, שונה, מיוחד בהתנהגותו. העתקות בבחינות היו אצלו בבחינת „טאבו" ואפילו אם זה פגם לפעמים בציון ובכלל, מסגרת הכתה היתה צרה מדי עבורו, אורון למד את מה שאהב והשאר נראה לו טפל, ולכן לא יחס לו חשיבות. לעולם לא היה מסכים עם מורה רק מפני שכך נהוג, ועל מנת לקבל „ציון" — לציונים לא היתה חשיבות לגביו.

בדיחותיו בשעורים היו מביאות אותו לא פעם לידי צרות, בחוש ההומור הדק שלו ידע להפך כל תקרית למאורע משעשע, ולא פעם „גלגל" את הכתה באחת מהבדיחות המיוחדות רק לו, בעלות ההומור היבש שהצחיקו תמיד בכל מצב. ומשום כך לעולם לא יכולת למצוא את אורון רציני זמן רב מדי, ולו היה רואה אותי אורון במעשי כעת היה לועג לי, הוא לא היה מרשה לי להיות כל כך רציני.

מי יוכל להקיף דמות כה מיוחדת וכה פעלתנית בכמה מלים חסרות רגש? ברור שלא אנו, הקטנים ממנו שחיינו בצילו הרחב.

את אורון אני זוכר כשעוד היינו בגן. היתה לו שן שבורה וחולצה משובצת. וכשעמדנו בחצר, יהודה, עודי ואורון לפני שורת העצים אמר אורון, שאפשר לעבור מעץ לעץ בלי בעיה. בתנופה זינק לעץ הראשון, דילג עד לאחרון. ראינו שהדבר אפשרי, וקפצנו אחריו....
התגייס ל"חרוב" ומספר חדשים אחריו התגייסתי גם אני, גם כן ל"חרוב", כך ששוב הצטלבו הדרכים.

היינו באימון גדוד בשדה, ולילה אחד לאורו של גוזניק ישבנו והעלינו זכרונות. אורון היה אז מזוקן. החיוך הדיבור הציני, אותו הומור מיחד שאפיין אותו תמיד עדיין היה אתו. גלשנו לנושא הצבא. הוא היה המגיס"ט, תפקיד שכל חייל בפלוגה חולם עליו. חבריו ספרו לי שהוא מיוחד. חייל מצויין וחבר טוב ובמיוחד של אלה החלשים הנזקקים לעזרה. אני עוד זוכר מביה"ס, את רדיפת הצדק שלו ועמדתו האיתנה לצד החלשים.

באותו אימון גדוד התחרינו שוב, אורון במחלקתו ואני במחלקתי. חייכנו זה אל זה, זה היה מוזר.
שבוע לפני הסוף נפגשנו בשפת הים. הוא היה שזוף, חיכני, חבוק עם רונית...

איל

תחילה בתנועת הצופים, שבת „אלון“ בפרדס-חנה. זוכר אני היטב את פעולות ה„א“ש לילה“ בחולות ועוד הרבה אפיזודות. אורון המשיך בתנועה כמדריך ועל תקופתו זו יכולים להעיד חניכיו, שהעריצו אותו, כי שבת אחר הצהריים שאותה הקדישו רוב החבריה לבילויים ריקניים של כדורגל ו/או ים, הקדיש אורון לחניכיו, ואני זוכר היטב שבת אחת שגמר „פעולה“ עם חניכיו. פגשתי אותו והשאלה הטבעית נשאלת: נו מה עושים הערב? צפיתי למענה בקשר לשם של סרט או משהו דומה, אך לא, אורון בטבעיות כזו אמר: „הערב אני הולך להרביץ „שקשוקה“ עם החניכים“, אמר ועשה... מכאן לתקופת אגודת הספורט „הפועל“ פרדס-חנה החור-פפת לתקופת הלימודים. התאמנו בכדור-עף. אני זוכר היטב אותו מחנה האמונים שנערך בקיבוץ „עין השופט“ בסוף כתה ח' ועודי יכול להעיד, איך נגשנו שלשתנו אורון, עודי ואנוכי ל„הציץ“ למקלחות של הבנות בשעה שהתקלחו, נו, ואז זו היתה גבורה גדולה...

נמשיך בתקופת בית הספר, במשך שש שנים למדנו יחד, ולא זו בלבד — עבדנו יחד רוב הזמן בענפי המספוא והרפת וחוויות מהעבודה, כולל „חדש הרפת“ שעשינו ביחד, יכולות למלא חוברת נפרדת.

במקביל ללימודים והעבודה טבעי שעסקנו בספורט יחד. מכיון ששנינו היינו „חצוניים“ השתייכנו „לבית הירוק“ וזכורים לי היטב אותם ימים לפני יום הספורט כאשר התרו-צצנו לארגן נבחרת שתוכיח ש„החצונים זה פירמה“ ובאותה שנה כאשר אורון עמד בראש „בית ירוק“, אכן (בהתאם ללשון הספורט) היתה עונה מוצלחת „לבית הירוק“...

ועוד בקשר לבית הספר החקלאי (שתקופת שהותנו בו היתה תקופה עשירה ומלאה חוויות) דרך להקת הרקודים שבה רקדנו יחד עד לאותם ערבי כתה שכל כתה מארגנת באחד מימי השישי. זוכר אני היטב וישב עמנו אף ראובן (שעזב אותנו לפני גמר הלימודים). ישבנו שעות בביתו של אורון ודשנו והפכנו בתקליטי „הגשש“ עד שידענו את רוב המערכונים בע"פ ועד שיכולנו להשמיעם בחפיפה עם התקליט כולל הפסקות זהות, וחושבני שאם אחד הגששים היה מגהק או מתעטש זה היה בא לידי ביטוי אצלנו...

לקראת סיום תקופת בית הספר, החל אורון „לצאת“ עם רונית ולמרות שזו גלישה לתחומי הפרט אני חייב לציין שמערכת יחסים זו שמבלי משים עקבתי אחריה, הרשימה אותי, ואני זוכר היטב מקרה מסוים — הוא הלך פעם לבקר את רונית — פשוטו כמשמעו „תפס את הרגליים“ והלך ברגל מכרכור בואך נתניה. לגביו זה היה דבר כה פשוט וכה מובן מאליו והוא הגדיר זאת בציניות האופינית לו — „הלכתי לטייל לאורך פסי הרכבת נו אז החלטתי „לקפוץ“ לרונית בהזדמנות !!!

..גמרנו את בית הספר אך לא נפרדנו בדרכינו, המשכנו יחד לעבוד, „לעשות“ מעט כסף משלנו לפני הצבא. עבדנו עד כחדש לפני הגיוס ויצאנו לטייל, והיעד כמובן — אילת. יצאנו נגה, שרה, אלון, אורון ואנוכי במכונית שכורה, כשיעדנו הראשון היה בירתנו הנצחית, מתוך כונה לאסוף את רונית. ואפיזודה שאותה לא אשכח לעולם... כשהגענו לירושלים ושכחתי לציין, שאותו יום ערב חג ראש השנה היה, ואנו, גויים שבגויים נכנסים עם כל-ירכב „לככר השבת“ הסמוכה לשכונת „מאה שערים“ המפורסמת, ולאט לאט החלו האב-רכים לעבור לידנו ואז ביוזמת אורון התחלנו לדבר אנגלית, כלומר תיירים שהסתבכו בסמטאות ירושלים והגיעו בטעות לאן שהגיעו, מעמד מפחיד מזה, אני לא זוכר שנוכחתי בו... לאחר הטילול הנחמד ומלא החוויות לאילת, הגיע מועד הגיוס, וטבעי שהתגייסנו ביחד. היינו כמה זמן ביחד בקלט ורק כאן נפרדו דרכינו. היה ברור לנו שנתנדב. השאלה היתה רק לאן, וכאן כל אחד בחר בדרכו הוא. מאז נפגשנו אמנם לא מעט, אך לא הצלחתי לדלות הרבה על „אוקון בצבא“ כי לא אהב לדבר רבות על כך. כל ספורינו אודות הצבא היו מן הסוג האופיני של „מי קורע את התחת יותר“... רק יותר מאוחר שמעתי מפי חברה מהיחידה שלו על מעשיו. לפיכך הבנתי מיד אותה הרגשת דכאון וריקנות שאפפה את חבריו מהיחידה עם מותו...

וכהנה וכהנה רק פרטים תמציתיים מאותה מסכת נרחבת של ב„יחד“.

י"ט אביבים
אורון, כארי בן כפירים
בעדת נמרים.
הן כך נזכרד...
תמימים לא רויס
י"ט אביבים.

פזמון — כה קשה להשלים
מה פשרן של מילים?
אורון... איננו

אורון, כמו נינוס שלא קם
כמו פזמון שנדם
כך תמו חייך...
יבשו הגויים...
י"ט אביבים...

אורון בנימין הצעיר
כה קשה רק בשיר
לספוד עלומיד
קצרים הם חייך...
בכו העבים
י"ט אביבים.
כה קשה להשלים,
מה פשרן של מילים.
אורון איננו...
אורון איננו...

שלמה,

ראיתם פעם לב ענק, כזה לב מיוחד שסביבו מتركזת חבורה הקשורה אליו בחוט של חיים? ראיתם פעם לב חסון כל כך? כזה ספורטאי חזק וטוב כל כך? נאהב ואוהב ומצליח תמיד? הוא היה הלב — אורון.

אני זוכר עוד, כאשר היינו בצל הסינור של האמא, כאשר יצאנו ל-10 ימי „חילות” במחנה גדנ”ע אי שם, אני זוכר איך אירגן אז אורון את „מסע ההיכרות” של הקבוצה בבסיס. איך נפגש עם ענק אחד מקבוצה יריבה והסביר לו שהמאהל שלנו מיוחד הוא, ולאחר שהתמודד איתו בקרב איתנים ולא נכנע, אמר! „חברה, הוא נורא גדול וחזק אבל אנחנו ננצח”. קשה היה להאמין. כאשר אורון סיים את בוחן המסלול הראשון בחייו, לא רק ראשון בתוצאות שיא נהדרות, ואיך גמר ראשון אז באותו בסיס את ריצת ה-2000 מ’ ראשון ללא מתחרים. נהדר היה לראות אותו עולה לקבל את הגביע לקבוצה המצטיינת.

ספורט, עבודה וחברה היו סם החיים בשבילו, אירגון ההשבעה של הטירונים בהתחלת כיתה י”ב, ראש „בית ירוק” בביה”ס, מי שהצעיד את נבחרת הניווט לזכייה משולשת בגביע בתחרות הארצית לזכרו של שאול גרואג. מי שהיה חניך הגדנ”ע ומארגן הנבחרות, מדריך בתנועת הצופים, תוסס פעלתן, מלא מרץ ורצון, תמיד ראשון ואף פעם לא שוכח לתת, לעזור ולהצחיק. לעולם לא נפקד מרשימת מקבלי פרסי העבודה במשק בית הספר, הוא אשר מלא את מקומו של רכז הרפת, הענף האהוד עליו. כמה שבועות בילה שם באותו חדר קטן של עובדי חודש רפת, תמיד הצחיק, שיעשע, בידר ויצר הווי.

החוט עוד קשור והלב עוד פועם והוא לא יחדל לעולם, כי הוא לב מיוחד גדול וחזק וכזה תמיד צועד הולם מחייך ומחבק ותמיד אומר: „זוכרים”? לא רק יכולנו גם לראות, להרגיש ולהגיד, להתראות...

אלכס היילברון

בית-הספר התיכון החקלאי פרדס-חנה

ד. קלוש, א. ברכמן, מ. וולאכי, י. בוכבינד, ע. עידן, י. לוינק

ר. סלוצקין, ב. גרונבוים, ג. דרור, מ. אלמגור, א. דוד, א. חיות

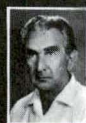
מ. גור, סגן-מנהל

ד"ר ח. קלמיר, מנהל ומחנך

א. ברמין, מנהל אדמיניסטרטיבי

ה. הדר

מ. שטיינר, ד"ר י. נוי

א. דיפטלר

ר. ינאי

ד. אשחר

א. מזרחי

מ. פרינק, ר. בנדיק, ע. בן-יוסף, ד. סלע

ד. שליט, מחנך

מ. שפריר, מנהל הפכסיה

ר. לוינק, מחנכת

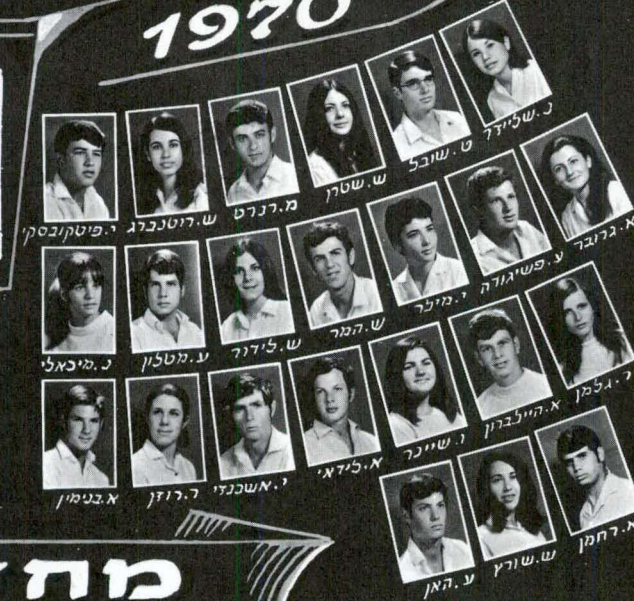
תש"ל

1970

י. הרמן, א. מור-יוסף

מחזור ל"ב

ג. חרג, ח. גולקין, א. אביון, מ. בן-חור, א. שמי, י. יסעור, ג. אסיאן, נ. גלברט, ח. פרגי, ד. לוינגר, א. שיבה, ע. ברעם

פוטו
זמן
נתניה

לזכרו של אורון.

קשה לדבר על זכרונות, הרי לא מזמן ראינו עדין את אורון בקרבנו.

ד"ר ח. קלמיר, מנהל בית הספר

את אורון למדתי להכיר היטב, כי נתקלתי בו תמיד בקבוצות קטנות, בנבחרות. בשמחה כשגילה נ"צ או נתיב נכון, בעזרה לחבר שכשל, או בתמיכת הבנות. שם ראיתיו מכל הזוויות — בחלוקת האוכל, בבולמוס ההסתערות עליו, אך גם בעמידה כנגד החבר'ה כולם למען החזרת קופסת לפתן גדולה ומתוקה הביתה.

אלמגור, מדריך הגדנ"ע

בכנס הבוגרים של ביה"ס החקלאי הועלה רעיון למבצע לזכרו של שאול היימן ז"ל, שהיה בן מחזורו של אורון ונהרג בתאונה בביה"ס. רצה הגורל ואנו מוצאים את עצמנו מנציחים את זכרו של המנציח.

ענין הנצחתו של שאול, בו היה אורון פעיל, לא היה מקרה בודד. זו היתה חוליה בשרשרת של עשיות ונכונות מתמדת להרתם לכל מבצע.

אורון אהב „לחתוך" דברים, אבל קיבל מרות של אחרים גם כן. לא היו וכוחים ומצבים של חוסר בהירות — או שקיבל מרות או שהיה מנהיג, ובקיצוניות מוחלטת. כמנהיג הכתיב הכל, שיתף אבל נתן את הטון.

בכנסי הגדנ"ע השתתף מכתה ט' ועד י"א בריצה ובניווט. בכנס בצפת נכשלנו בפעם הראשונה, ואורון ושאר החבר'ה החליטו להגיע כמה שיותר מאוחר כדי למנוע ממני את הבשורה המרה. אח"כ הסתבר לי שזו היתה יוזמתו של אורון, שארגן את החברה והסביר, שהכשלון יצער אותי מאד לאחר כל האמונים.

הכתה של אורון מנתה תלמידים רבים שהיו חברים ב„צופים" וידעו מחנאות, בלט בהם אורון שעבר קורסים ומחנות רבים בתנועה. ב„יום המרוכז" הראשון עמדתי בפני תחרות. אני לימדתי לימוד של קליטה ממוצעת, ותוך כדי כך החבר'ה, ואורון בראשם היו מתחכמים ומראים לי דרכים קצרות וטובות יותר לביצוע.

בשנה שלאחר מכן, כשנעזרתי באורון בהדרכת כתות ט' והוא ניסה להדריך בדרכים ה„מחוכמות" הבין מדוע הלכתי בדרך הארוכה, והבין את העקרון החנוכי הבנוי על ממוצעים ולא על כשרונות.

באחד מאמוני הניווט התעורר וכוח על כך שמורים דשים יותר מדי בחומר. אז ראיתי את אורון קם ומסנגר, הוא שימש פה למורים, שלא השתתפו באותו מעמד כמובן, ואני לא התערבתי.

בחודש של גמר המחזור של אורון החלטתי לזום גיחות במסגרת הגדנ"ע. לא ידעתי איך „יאכלו זאת" החברה, והחלטתי לפנות לאדם בעל נסיון, המכיר אותם ואת האווירה במושבה. פניתי לאורון. אורון קיבל זאת כאילו ציפה לכך. יותר מאוחר סיפר לי שהחליט להכין את הגינה בבית הוריו לפני יציאתו לצבא, כך שיהיה לו קל להחזיקה במשך שלוש שנות השרות. למרות זאת הוא נרתם למבצע. שנינו שוטטנו לנו באתרים ובחורשות. חשבנו על כל מיני דרכים להצלחת הרעיון. באותו זמן המדריך החדש של ביה"ס היה בשרות מלואים, וכך, תוך כדי להט העשייה הפך אורון למדריך וסייע רבות.

במשך כל הזמן הרהרתי — הנה התגשמות חלומי — היום אורון סיים את ביה"ס ובמעשהו — שיא המסירות של תלמיד לנושא אותו הוא מעריך ובו הוא מאמין.

12/69 ביה"ס בפרדס חנה זכה בתחרות ניווט

בית הספר החקלאי בפרדס חנה זכה במקום הראשון בתחרות הניווט המסורתית, שנערכה בקריית טבעון לזכר סגן שאול גרואג ז"ל, איש סירת השריון, שנפל במלחמת ששת הימים ושוכה לאחר מותו בצל"ש מידי אלוף פיקוד הדרום.

בתחרות השתתפו 43 נבחרות מבתי ספר תיכונים שונים בצפון ולמעלה מ-200 מתחרים. המסלול היה בן 6.5 ק"מ. בכל קבוצה היו 3 בנים ושתי בנות וציודם היה מפות ניווט ומצפן. הקבוצה המנצחת יברה את המסלול ב-43 דקות.

ב"צופים" הכרתיו כרוח סוחפת ומפעילה במחנות ובטיולים. בכל מקום שם היתה פעילות, שם אורון, בונים מגדל — הוא בראשו יוצאים למסע שם הוא, "גונבים" את הדגל — היוזם אורון.

בברכת השחיה — זוכר אני את קורס המצילים שהוא העביר, שוב מלא מרץ ופעילות, מתרגז, צועק ומחייך רגע אחרי רגע — והחברה ממושמצים ונהנים ויודעים להעריך כל רגע, ובבית הספר בעבודה ובחיי החברה שוב אותה דמות: רץ לאסוף את החברה של "בית ירוק" לתחרות (לפעמי תוך איומים ולפעמים תוך בקשה). ראשון במגרש ועוזב אחרון. מעודד את קבוצתו ונלחם על כל נקודה. גם חבר נפלא לזכוכים היה...

בבואי לבית הספר ראיתי באורון ספורטאי, ולא רק ספורטאי ממושמע בעל תכונות של מנהיגות, אלא מנהיג פרודוקטיבי, הרגשתי שיש לו כושר מנהיגות ולכן ביקשתי ממנו להיות „ראש בית" בספורט, והוא רק בכתה י"א (שנים 1969/70), בזמן היותו ראש בית ירוק, היו השיאים של בית זה הטובים ביותר מאז שיתופו בתחרויות שבין הבתים וההופעה היתה מכובדת ביותר. אורון בעצמו השיג מספר תוצאות ומקומות ראשונים. התחביב העיקרי שלו מלבד משחקי כדור, היה שחיה. בכתה י' שלחתי אותו לקורס מצילים דרגה ראשונה, בכתה י"א עלה לקורס בעל שתי דרגות גבוהות יותר, בכתה י"ב היה מדריך בקורס מצילים שנערך מטעם רשות הספורט.

המשחק האהוב עליו היה כדור-עף, הוא היה גם בנבחרת הנוער של כרכור, וכאן הוא התבלט ברוח המנהיגות והמסירות שבו.

השגיו באתלטיקה קלה	התוצאה	גיל	המקצוע
100 מ' ריצה	12:00	י"א	1
קפיצה לרוחק	5:34	י"א	3
קפיצה לגובה	1:40	י"א	
כדור ברזל 5 ק"ג	11:92	י"ב	2
100 מ' ריצה	11:6	י"ב	1

את ריצת ה-100 מ' האחרונים הוא רץ עם מכנסי ג'ינס (מכנסיים ארוכות). בקפיצה לגובה עבר אורון 1:55 מ' בסגנון דג (גלגול לפני) שזו קפיצה אסורה לפי התקנון.

השגיו בשחיה היו טובים ביותר כבר בהיותו בכתה ט' 1967. הוא היה הראשון בסיגנון גב ופרפר בכל בית הספר וכן בצלילה למרחק 25 מ'. באותה תקופה ניתנה רק האפשרות להשתתף ב-2 מקצועות לבד מצלילה. אורון זכה במקומות הראשונים, בכל מקצועות השחיה שהוא השתתף, למרות שהיה אז רק בכתה הראשונה במגמה התיכונית. השגיו בשנים 1967/8/9.

בסיגנון גב (50 מ') בשנת 1967 : 52.7, מקום ראשון. בסיגנון פרפר (25 מ') בשנים 1967/8/9 : 17.3 ; 14.6 ; 14.7, בכולם זכה במקום ראשון.

בסיגנון חזה (50 מ') בשנים 1967/8 : 38.2 ; 39.4, בשניהם זכה במקום ראשון.

לפני גמר שנת הלימודים האחרונה, פניתי אל אורון ורציתי לשלוח אותו לקורס מדריכי אימון גופני (מדריכי ספורט = מד"ס) מטעם הצבא, הוא לא קיבל את הרעיון, משום שחשב לגמור קודם כל את שנות השרות שלו. אני כמעט בטוח שהוא אחד התלמידים שבשטח החנוך הגופני במשך שנות לימודיו השיג את המספר הגדול ביותר של תעודות ההצטיינות.

חיים הדר — מורה לספורט

שלום רונית,
ידידה יקרה,
שחרת הרפתקאות נועזת,
טיולי לילה מסתוריים,
שייק סוער,
מסע במורד החצבאני
ובלט מודרני...

את הפעולות אורון היה מעביר. אני רק הייתי מסייעת בעדו אם היה צורך. בדרך כלל הייתי יושבת מן הצד ומתבוננת במדריך ובחניכים חליפות. המדריך רחב-הכתפיים, מוצק השרירים ומנומש הלחיים, היה ניצב מעל חניכיו, מעביר את הפעולה ספק ברצינות ובחומרה וספק בחיוך ובהלצה, אך בדבקות רבה. והחניכים — שתפו פעולה, הויכוחים היו ממריאים אל על. הקבוצה אהבה את אורון ואורון אהב אותה. המסע הראשון שלי עם אורון היה מסע ההשבעה של הקבוצה. אם אינני טועה השתתפו במסע זה כל כתות ז' של צופי הארץ. ישבתי לצידו של אורון במשאית עמוסת ילדים, הכל שרו ופטפטו בקולי קולות, וקול שירתו של אורון הריע סמוך לאזני הימנית בליבלוב — אורון היה זיפן קלאסי (זה נעם לי, היה בזה יחוד אופיני מסוים). במסע זה העפלנו אל „גבעת המורה“, רצנו כסחחים צעירים במורד הר ה„ארבל“ התלול, פסענו לאיטנו אל „קרני חיטין“ — בדרך זרועת שמש, כשלצידנו שדות חיטה מצהיבה בגוון מזהב ובשל כל כך.

אני זוכרת שהוקסמתי מגבהם העצום של השבילים, וכיצד כאילו ע"י צו פנימי, זרקו כל החברה את עצמם משולי הדרך אל זרועות החיטה ושקעו בתוכה ונעלמו כליל מהעין. מסע זה כלל גם מפגש בין צופים ערביים וצופים ישראלים. באותו לילה לנו בכפר ערבי והיה צריך להערך טקס ההשבעה על פסגת ה„תבור“, באמצע הלילה העפלתי עם אורון אל הגשר שעל פסגת התבור: היה לילה ללא ירח, ורוח חזקה נשבה, עלינו על הגשר, היו שם כמה מדריכים, אורון טפס על עמוד גבוה ותלה את הדגל. הוא טפס והרוח טלטלה את חולצתו ואת העמוד באופן כזה שנשמת אפי נעצרה עד שחזר לדרך על האדמה. מאוחר יותר באותו לילה הערנו את החניכים, וכל מדריך העלה באופן חפשי את חניכיו אל כיוון הגשר — לטקס ההשבעה.

איך לכתוב, מה לכתוב — והרי יש כל כך הרבה להביע... והרגשות גואים ומציפים... כיצד לתאר את שלוש שנות חברותינו...

יקל לי לכתוב אם אעזר בסדר הכרונולוגי. אל הפנימיה הגעתי מיד עם סיום ביה"ס העממי. אורון היה אז תלמיד חצוני מן הכתה השישית. בשנה זאת, שנת חבלי הקליטה שלי להווי החקלאי והפנימית, הכרתי את אורון אך מרחוק. ידעתי את שמו, שהוא תלמיד הכתה ד/1 ושיש לו חבר בשם „פיטי“, בכל מקום שאחד מהם נמצא, היה ברור שגם השני ימצא. אגב, מוטיב זה מזכיר לי שהשיר האהוב ביותר על אורון, היה שירה של נעמי שמר: „אנחנו שנינו מאותו הכפר“.

ההיכרות הממשית בינינו נעשתה בחפש הגדול, אני סיימתי את הכתה החמישית, ואורון את השישית. בהפסקת צהריים אחת ישבנו כל העובדים על הדשא ופטפטנו, השיחה גלשה אל נושא תנועות הנוער. אני השתייכתי לבית"ר ואורון ל„צופים“.

הויכוח השתלהב ובעקבות זאת הישיר כל אחד את מבטו אל עיני יריבו.

היתה זאת הפעם הראשונה שהרגשתי שאני טובעת בים כחול...

כעבור מספר ימים אורון הציע לי להדריך איתו ב„צופים“ — „שבט אלון-פרדס חנה“. כך קרה, שעם תחילת שני הלימודים החדשה, היה נער בהיר שיער, בעל עינים צרות, תכולות, מלוכסנות קמעה, בעל עצמות לחיים קשוחות ובול-טות מעט — עוצר בחריקה את אפניו על רחבת האספלט שלפני מעוני. מיד הייתי מתישבת על הסבל ויחד דוהרים במורד שדרת הברושים, אל כיוון המשק ומשם אל הכביש הראשי המוביל אל הקן.

מסע אחר באותה שנה היה לאיזור אילת. לאורון ולי היתה הופעה בריקודי עם (לא היינו בני זוג בלהקה) בדיוק באותו יום, כאשר הצופים יצאו למסע. לכן יצאנו למחרת בעקבותיהם, להדביקם. כשהגענו לאילת פנינו לבית ספר שדה, נאמר לנו שהם נמצאים בקשר ישיר עם קבוצות הצופים ובעזרתם נוכל להגיע אל קבוצתינו. — היה לילה, אורות הנמל הבהבו, ואורות „עקבה“ הבהבו עוד יותר. אני זוכרת שנשארתי ע"י „המוזיאון הימי“ עם החפצים ואורון ניגש אל בית הספר שדה, לבקש את עזרתם, את אותו הלילה בילינו על מפתן בית הספר.

חיממנו קפה על תנור הגז של אורון ולגמנו קמעה קמעה, למען חמם קרבינו, לקפה היה טעם לואי של פלסטיק. רק מאוחר יותר הבנתי שזה משום שבחשנו את הקפה במסרק. אח"כ הזדחלנו אל תוך שקי השינה וציפינו לקומנדקר שיצא מביה"ס אל מחנות הצופים. בינתיים שכבנו נים ולא נים, הבטנו בשמים זרועי הכוכבים והאזנו למטוסים הנוחתים וממריכים. הרכב המיוחל אספנו לפנות בקר. היה קר, הקומנדקר היה עמוס חיילים וג'ריקנים מטפטים.

אל מחנות הצופים הגענו שבורי עצמות ורטובים כליל. בשנה זאת, שנת 68 נרקמו בינינו יחסים הדדיים של חיבה והבנה. אולם כל יחסינו הסתכמו בחוויות ושיתוף פעולה בצופים. בפברואר 69 קרה מקרה שהדהים את אורון ואותי כאחד, זה היה כאשר בקר אחד, הופיע בחדרי עמוס תרמיל מלא עד גדותיו. אורון בא לומר לי שלום. הוא יוצא לשרות לאומי בקיבוץ כסופים. — פתאום בבת אחת פרצתי בבכי, בכי זה היה כל כך בלתי צפוי, כל כך מוזר, בלי כל קשר למציאות. כל אותו בקר לא יכלתי להתרכז בשום דבר, ואורון נסע בלב מר ובהרגשה מוזרה.

מאותו יום קבלתי כל יום מכתב עב כרס, ושיגרתי מכתב שמן. כמו כן אורון הופיע בביה"ס כמה פעמים בשבוע — פשוט היה מתפרפר מהקיבוץ בתרופים שונים.

בשנה זאת השתתפנו בחולית הניווט — משלחת בית ספרינו לתחרות ניווט השנתית ב„קרית-טבעון“. החוליה כללה שתי בנות ושלושה בנים, כאשר אחד מהם — ראש החוליה. בתחרות זאת אורון היה בן זוגי, הוא אחז בידי בכל שמונת הק"מ, שאותם רצנו ריצה מטורפת, על אף דרך הטרשים, ההררית, זרועת סלעים וצמחיה סבוכה. בזכות כף ידו הרחבה והאיתנה ועידודו המתמיד עמדתי במאמץ — והשגנו מקום ראשון. בתחרות הבאה אורון היה ראש החוליה (בתחרות זאת לא השתתפתי), בתחרות זאת הביאה הקבוצה את המגן לצמיתות. ביולי 69 בחופש הגדול, אורון יצא לג'מבורי, ואני לקורס של תנועת הנוער בית"ר. מיד אחרי כן ארזנו שני תרמילים עם ציוד מינימלי: בגדי ים, מכנסים קצרים, כמה חולצות, מגבות וכלי רחצה. כמו כן שני שקי שינה ואהל. יצאנו לטיול טרמפים באיזור הגליל: גן השלושה (הסחנה), ורד הגליל, כאן רכבנו על סוסים, התאכסנו ב„כרי דשא“, מצאנו פינת חמד בין עצי האקליפטוס על שפת ימה

של הכנרת והתמקמנו שם, היה עמנו מזרניים שאורון השאיל מחבר. יום אחד נתמכנו במזרן וסייענו בעד הרוח והגלים הקטנים למשכנו אל לב ליבה של הכנרת בכיוון „כפר נחום“. פתאום התחיל הים לסעור, כאילו יד נעלמה הדליקה אש מתחת לתבנית הכנרת ומי התבנית מתחילים לרתוח, אבא רוח החליט כפי הנראה שילד קטן מרמת הגולן חסר מזרניים, בקיצור המזרן בורח, אורון דולק בעקבותיו, ואני שוחה אל כיוון החוף. אורון נעלם מטווח ראייתי על החוף חפשתיו כמחצית השעה, עד שבא לעזרתי נער ערבי רועה עדר צאן והורה לי בעברית עילגת ובתנועות ידיים היכן נמצא אורון — אורון היה ללא המזרן.

בפברואר 70 יצאתי למסע — איזור אילת עם הגדנ"ע. החוויה הגדולה שלי במסע הזה, היה בקבוק הקוקטיל, שהיה טמון באמתחתי. לפני יציאתי לקח אורון את כל סוגי היינות והליקרים שבביתו, והכין מין תערובת נהדרת לחימום הקרביים — בשעות הקרות של הלילה.

באפריל 70 יצאתי לשרות לאומי בקיבוץ רביבים, זאת היתה לנו התקופה הקשה ביותר להיות רחוקים כל כך האחד מהשני, אורון היה בא אלי מדי שבת בשבת, על אפס ועל חמתם של בני הקיבוץ, והיינו מתנהגים כאילו קיבוץ רביבים הוא קיבוצנו מבטן ומלידה. שבוע אחד הארכנו את השבת וצרפנו לו את יום ראשון, אז הלכנו לעבוד יחדיו במכבסה. כך בשיתוף פעולה מכסימלי ובמצב רוח מרומם עבדנו בין כל נשות הקיבוץ. אינני יודעת מדוע, אבל הן התנפחו כברוזות וגרשונו מהמכבסה.

את מבחני הבגרות עבר אורון בציונים די טובים אעפ"י שלא הקדיש ללמודים כמעט ולא כלום. אך לאורון ראש פתוח והגיון בריא, זאת פלוס הלימוד המרוכז לקראת המבחנים סייע ובעדו להוציא ציונים ממוצעים.

באוגוסט 70 יצאנו שוב לטיול בטרמפים — איזור הגליל. גם הפעם התמקמנו מספר לילות ב„כרי דשא“, עם האהל הכתום. הפעם ביקרנו: ב„תל-דן“, „בבניס“, במתולה וב„חור-שת טל“ כאן לנו שני לילות, ביום ניגשנו לשחות ב„חצבני“. כמו כן, הגענו ל„יסוד המעלה“ לבקר את חברו לכתה ישראל אשכנזי בביתו של ישראל סעדנו את לבנו, התקלחנו מקלחת קרה ויצאנו לטייל באיזור, כשאנו רכובים על עגלה הצמודה לטרקטור.

חדש אחרי כן יצאנו עם משפחתו של אורון לצליחת הכנרת (מהאון לצמח — 4 ק"מ). כל המשפחה השתתפה בצליחה. אורון ואני צלחנו בארבע שעות, נכנסנו בין הראשונים, אך בשל שחייתי האיטית והכפ שהיה בשחיה, יצאנו אחרונים. כשעלינו מן המים, נאחזים במעקה המדרגות, משום שהשרירים כבר שכחו להלך על פני האדמה, הבחנו בבני המשפחה שנופפה לנו בברכה, הם הגיעו כשעתיים לפנינו.

אהבתי במיוחד, כאשר אורון היה בא לחדרי בערבים,
ויחד הנו הולכים למגרש הכדורסל. כאן היה אורון מצטרף
אל המשחקים — כדורעף, או כדורסל בין הבתים או נגד
נבחרת חוץ, במשחקי כדורעף הייתי ממש כוססת את צפרני
מרוב התרגשות (נבחרת כתתו של אורון היתה ממש טובה
במשחקי הכדורעף).

בחופשים הצטרפתי אל אורון שהיה מעביר קורסי „המציל
החובב“, אהבתי לשבת בבגד ים על שפת הבריכה ולהביט
באורון ובילדים הלומדים.

אורון לא ידע בנות לפני, ואני לא ידעתי בנים לפניו.
הוא היה הרע הקרוב ביותר שהיה לי בימי חיי וכן אני לו.
היינו האחד לשני כחברים, כאחים וכלמעלה מזה...

רונית.

שלוש שנות חברותנו ובעיקר השנתיים שלמדנו יחד בביה"ס
היו שנים מאושרות, אהבנו האחד את השני ללא צל של
ספק, בבקר לפני תחילת הלימודים, הייתי משקיפה מבעד
לחלון ורואה את אורון פוסע בתלבושת ביה"ס לכיוון כתתו,
נושא צרור מחברות דלות, עם עט או בלי עט, בדרך כלל
היתה לו מחברת אחת לכל המקצועות. אחריו באופן טבעי
ביותר פוסע צחי הכלבלב השחרחר, בעל העיניים החומות
הנבונות והגרב הלבנה על רגלו השמאלית, לפעמים הייתי
רואה קודם את צחי ומבינה שעוד רגע קט אראה את אורון.
פעמים אחת, צ, כאשר לא היו לי שעורים ואורון היה מחליט
ששעוריו אינם חיוניים, היה מתחמק אלי ויחד היינו מעבירים
את הזמן, בפנימיה, בדשאי ביה"ס או בביתו. בבית היינו
משתרעים על הדשא ולומדים למבחנים, או יותר נכון רוצים
ללמוד. כ, שבא לנו" קופצים לבריכה לשחות, או יורדים למטע
לזלול פירות ישר מן העץ.

נובמבר 1970

קטעים מתקופת בסיס קליטה ומבדקים ל"סיירת"
שלום רונית אהובה

יום שני, בערך אחת עשרה בבוקר. אני יושב כעת בקנטינה וכותב אליך, אנו חופשים לכל דיכפין מ-12—10, הלכתי לקנטינה ואכלתי ארוחת צהרים בשרית בעד חצי לירה:

1. סלט תפוחי אדמה + מלפפון חמוץ.
2. מנה עיקרית פלפל ירוק ממולא עם אורז + קציצת בשר ברוטב + 2 מלפפונים חמוצים, 2 לחמניות, בקבוק מיץ. בבוקר ראינו מפגן אש של התותחנים. אתמול היו לי שתי תקריות...

אחת מהן חמורה: התלוצצתי עם איזה רב"ט והסתבר שהוא היה קצין; הוא נתן לי ענש, התחצפתי ולא ביצעתי אותו. הוא לקח את שמי ואמר שאין לי סיכויים להתקבל ל"חרוב". בערב היה לי ראיון עם קצין גבוה וכל הראיון דברנו על בעיית המשמעת הנ"ל, התנצלתי וכו'. הוא הטיף.

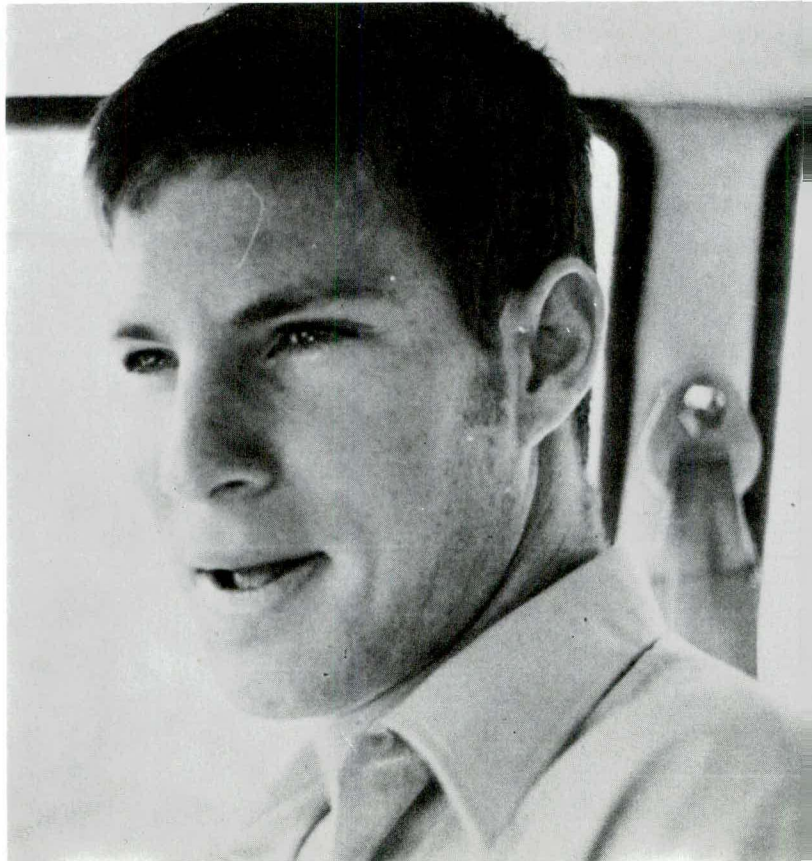
אחרי הראיון הלכתי לסרט "שלום לידיד" סרט טוב שראינו מזמן בהשתתפות "אלן דילון" וצ'רלסטון ברונסון (נוסע צועד בגשם עם השפם) מאחורי ישיבה קבוצה של פרחים והפריעו למהלך הסרט, צעקו קיללו ניבלו את הפה וכו' — טיפוסים מלוכלכים. העירו להם שיפסיקו אך זה לא עזר. בסוף גם אני אמרתי להם שדי כבר, אך זלזלו גם בי. (הרכבתי את המשקפיים אולי חשבוני לסבון). לאחר כמה דקות הרגשתי שמישהו מאחרי מנסה להוציא לי את הכובע מהכיס (אחד מכנופיית המלוכלכים הנ"ל) הסתובבתי כנמר במהירות הברק, ועוד הספקתי לראות אחד מהם מחזיר את היד, הוא חטף במהירות כזאת מהלומה שהוא לא ידע מה פגע בו בכלל, ומאיפה זה בא. (הסרט היה ב"אמפי") והוא עף אחורה והחזיק את הפנים, היתה דומיה מוחלטת, אף אחד מהם לא פצה את פיו. עברו כמה דקות עד שכאביו שככו. ואז הוא התחיל לקלל ולזבל את מוחי.

הוא אמר שלא היה מוכן למכה, אחרת היה מחזיר לי מיד מכות וכו' וכו' אמרתי שלא הייתי מוכן לכך שהוא יגנוב לי את הכובע, תשמעי, אבל הייתי מבסוט מהאינסטיינט קטים טובים. לא חשבתי בכלל, כלומר חשבתי במהירות ופגעתי בדייקנות.

ידידי טרם התימני עומד על דעתו שאת רחוקה מלהיות יפה, הוא אמר שהתימניות בשכונה שלו מכוערות נורא ושעם כולן הוא רב ומסתכסך, כעת, לאחר שראה את תמונתך הוא חוזר לשכונה ואומר לבנות שם שהן יפות. (מה אנחנו יכולים לעשות, לא כל העולם תמים דעים).

טרם כותב: — יש לך מזל שה' עשה אנשים כמו אורון אחרת מי יודע מה היה. חבל על ידידי אורון.

עם סיום מעודד כזה אני מסיים, יפיפיה שלי.

והסובלים מכך אלה שבאמת זקוקים לטיפול כדי להמשיך
הלאה וחייבים לקבל טיפול.

היום נאלצתי להצטרף ללכת לרופא, כיוון שאתמול כבר
לא יכולתי לדרוך על רגל ימין. כעת אני יושב במסדרון
בכניסה לחדר הרופא ויש לי זמן לכתוב לך יותר. מקווה
שאשוב הביתה אליך ביום שבת הבא. חזרתי כעת מהרופא
ואני שוב בביתן. מסקנות הרופא: לא רציני יחלוף עם עבור
הזמן זה נכון נקווה שזה יעבור מהר ואחזור לכושר ובריאות
יהיה עצוב להיות כאן שבת לבד, כלומר בלעדייך. אני רוצה
שהזמן יעבור מהר מהר ואבוא ואוכל לחבק אותך חזק
לאמצך בזרועותי אל ליבי.

עדיין יום חמישי אהובתי.
נאלצתי לעשות כעת את הבלתי נמנע — ללכת למסדר
חולים.

הכאבים ברגליים חזקים כבר מספר ימים, אך אני משתדל
להתגבר ולעשות הכל. ריצות יותר לאט אחרון מגיע בכל
טרטור, אבל עושה עד הסוף. כששואלים מי אינו מסוגל
או למי קשה או לא יכול איני מצטרף אליהם, נכים רבים.
היחס לחולים לא יפה וסובלים מכך הפצועים האמיתיים.
בינתיים כמו בכל מקום יש הרבה מציגי הצגות משתמטים
למיניהם וכאלה שקצת כואב להם ועושים מזה עולם שלם.
היחס ליוצאים מהשורה ועומדים במסדר חולים הוא של
בוז ובזיון, מדברים אליהם כאל הנחותים בחברה וכו' וכו'.

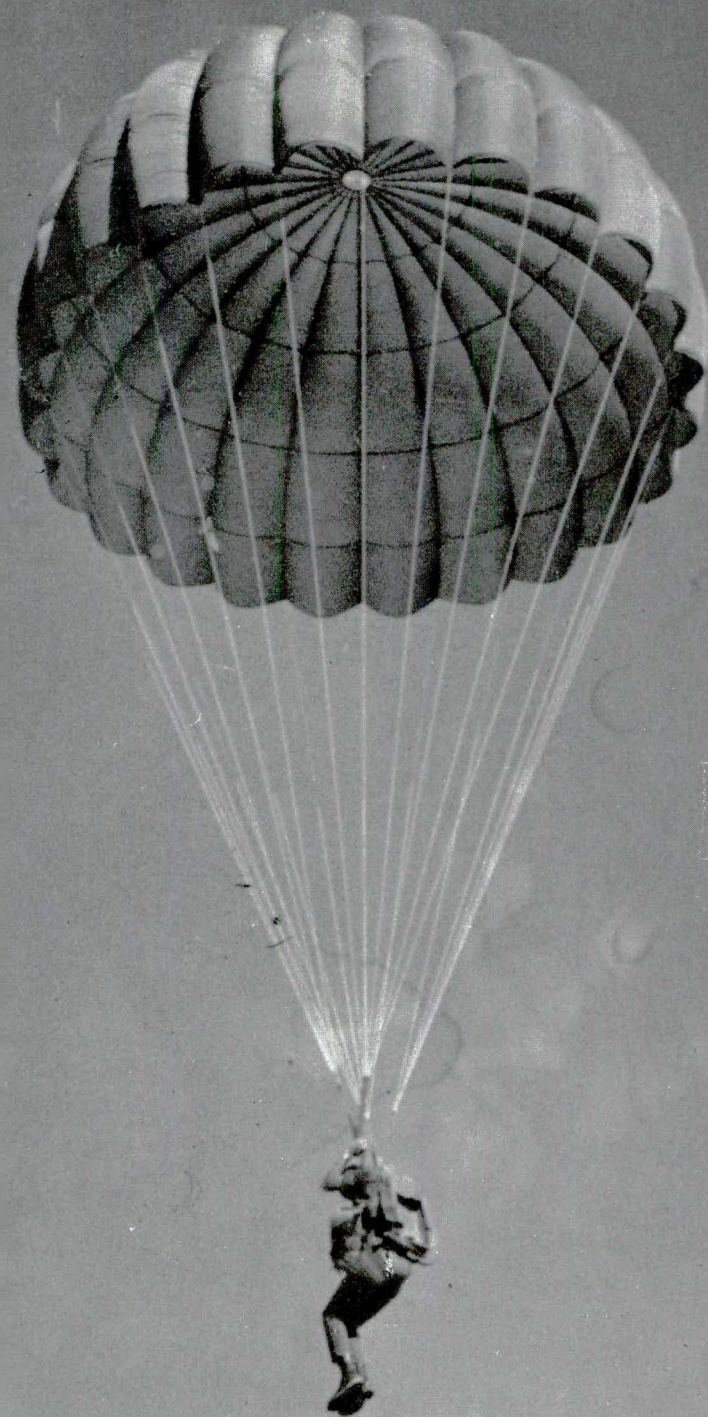
רונית, כתבת על זה שאת כבולה ורצונך לצעוק. גם אני מרגיש כך לפעמים. גם אני צריך לצעוק עד שזעקתי תגיע אליך ותתמזג ביחד לגוף אחד שלם. אך איני יכול, אני כבול ומוגבל אני מתדכא ועצוב ושקוע בצערי, כאבי ויגוני. מרה שחורה. כנראה שאי אפשר לגמרי להתעלם מהמרחק, אך אני חושב שאנחנו צריכים למצוא דרך להבנה שלמה בינינו גם כשאנו רחוקים.

להתמסר כל אחד לעיסוקו — לימודים ותחביבים, ואני — בצבא ולהגיע לשלימות בהגיענו שוב יחדיו, כאשר באמצע קשר מכתבים סדיר ובריא מעודד ומשפר, ואולי יתכנו גם קשרים אחרים אנחנו צריכים לחשוב על כך. עוד מעט ארוחת צהריים ואיני יודע אם אוכל לכתוב שוב אחר כך.

להתראות באהבה אורון.

היום יום חמישי. עוד 8 ימים זה הרבה זמן. מקווה שאקבל ממך מכתב היום חבל רק שאיני יכול לקרוא אותם לאט כמו שאני אוהב. אני צריך לקרוא את המכתב בחטף ולהזניקו לכיס ולהמשיך הלאה. בזמן שיש לי זמן פנוי לקרוא את המכתב אני כותב מכתב אליך.

בכל יום יש שמועות בין החברה על מה שיהיה בלילה. כעת מרחשים שהולכים היום שבעים קילומטרים. אני במצבי בקושי מגיע מהביתן לחדר האוכל. לא יודע אם אני מסוגל לנ"ל, עם כל רצוני הטוב. אני הולך כל היום עם נייר המכתבים מעטפות ועט בכיס ובכל שניה פנויה כותב על מנת שלא להיות מופתע מרגע חופשי שבו לא אהיה מוכן לכתובה.

יום שני בבוקר, שבע ושמונה דקות.

בשבע וחצי יש מסדר, עד אז צריך להכין ולצחצח את עצמנו, את הבית, הציוד, המורל והרוח. אני את עצמי מכין מהר מאד — ראשון ומיד מתפנה לעבודה של כלל החצר. אולם לאחר רבע שעה נקוו למען הכלל מסתבר לי שהיתר סתם בטלנים ועדיין לא גמרו את שלהם, והנה כשגמרו גם לא חושבים לנקוף אצבע. לכן אני מרשה לעצמי ברגעים אסורים אלה לתפוש כמה דקות פרטיות עמדך. (פרטיות של כתיבה, כי מוחי ורוחי מתייצבים אתך כל הזמן), קראתי את המכתבים שלך רק הבוקר. הם נפלאים, מכתבים יפים מאד. טהורים וזכים. אני עוד אקרא אותם חוזר וקרוא עוד הרבה הרבה פעמים.

כפיר נמצא בחדר איתי איכשהו הוא התגלגל לכאן.

רונית את נערה טובה מאד, כאשר פגשתיך בקיץ לפני שנתיים עמדתי מול אדם שלא ראיתי כמותו מעולם, תכונות נהדרות של תמימות נעורים אהבה חזקה, לשם האהבה כלומר מה שאת אוהבת — הוא ממש נאהב. אהבה במובנה המלא, מובן שאליו התכוונו המשוררים בשיריהם. אהבה לחי לצומח. לגורמי השמים ליום ולילה. תמימות, תמימות ושוב תמימות. העולם הוא טוב ואין בו רע. לא האמנת בקיום רוע. אוהבת יופי ואוהבת שלימות, רוצה פיסוק ומיזוג, ממך אסור לגרוע מהללו. רונית אני לא רשאי להגביל אותך ולכבול אותך אני (סליחה רונית זה קטע רציני וקשה ואני חייב להפסיק כעת כי מפריעים לי כאן בריכוז) כעת כמה דקות לפני המסדר והרוחות סוערות כאשר החרב מונחת להם על הצואר, (עם מסדר נוסף באמצע הלילה) הם מתחילים לדאוג ולפעול. כעת אחר ארוחת הצהרים ואני שוב כותב.

שלום רונית, ידידה יקרה, שוחרת הרפתקאות נועזת, טיולי לילה מסתוריים, שייק סוער, מסע במורד החצבני ובלט מודרני.

היום היום השני בשבוע. יומיים לאחר שהאל שלח אותך אלי. (היית מתה לחשוב שזהו רצונך העצמאי: „זה היה צו אל“).

אצלכם בצפון ודאי היה אתמול מזג אויר כמו אצלנו ויותר גרוע, ומובן שלא צנחנו אתמול. בבקר ירד כאן ברד די כבד, והאדמה התכסתה ברובד לבן מקסים כמו שלג: גם האוהלים היו לבנים כמו כיפות אסקימוסים בקוטב הצפוני. יצאנו החוצה, תפסנו גושי ברד, וארזנו אותם לכדורי מלחמה הרסניים המתפוצצים על פרצוף מופתע, או נהנים לחדור לתוך צוארון מחמם. הייתי מת להחדיר לך אחד כזה לתוך החולצה. ב.ר.ר. ק.ר.ר.ר.

בתקופת המעפילים. קיצורו של ענין — המראנו, קפצנו... כמובן שבמקום לנחות על החולות הרכים נחתתי בדיוק על הכביש שעובר במרכז השטח, כביש כורכר קשה וזרוע אבנים לא נעימות. אני לא יודע אם התגלגלתי כמו שצריך הפעם (כנראה שכן — שאם לא הרי צריך הייתי לשבור כמה רגליים, גב או משהו) בכל זאת החבטה היתה עצומה בכל צד בגוף (פרט לראש הפעם) (אם כאב הצד כנראה שבאמת התגלגלתי טוב, כי הגלגול נעשה על הצד והעלאת שוק, ירך, ישבן והעברת רגליים).

כאמור היה פליק רציני, שכבתי איזה חצי דקה על הקרקע הקשה, וריחמתי על עצמי, לאחר מכן תפסתי במהירות את המצנח, נפגשתי עם כפיר שצנח לא רחוק, ויחד חזרנו לנקודת המפגש.

מקוה שיהיה לי סוף שבוע, שנוכל לעשות הכרה עם עצי המבחן שלך.

מה שלומך רונית? אכלת טוב הבוקר? כוס קפה ואיזו פרוסה מרוחה. חצית את פינת הדשא ליד השיח, פסעת בצעד מעקס, בצעדיה המיוחדים של רונית לוי הברוזה. מגיעה הפסקה, את נשענת על העמוד ותוהה לעבר הדשא. ואני רואה מלמעלה את השביל המקריח בין גושי הצמות, או „מברוזת" לעבר הפנימיה עם ספרים תחת „שיית הבכי" לשתות כוס הקפה של הפסקה.

תאכלי בנימוס היום, כי אני בוחן אותך בכל תנועה משולחן הרפתנים, את מורידה עיניים, זה יפה. להתראות רונית, אורון.

הבקר השתנה מזג האוויר ויצאנו לצניחתנו השלישית. צנחנו עם ציוד כבד, הירידה היתה מהירה הפעם בגלל המשקל הרב והגלגול שלי היה גרוע. חטפתי פליק עוצמתי בראש (בקסדה) (כובע פלדה) חיינפשי — חצי זעזוע מוח — ומיד אחרי זה נגררתי שבעים-שמונים מטר עם המצנח עקב הרוח החזקה. אגב, גם בשתי הצניחות הקודמות שלי הגלגולים לא היו מוצלחים, אבל בהן הירידה היתה יותר איטית. השעה כעת 5 אחר הצהריים, ובעוד שעה ורבע יש לנו מסדר צניחה (עם הציוד הצבאי שעמו הולכים לצנוח). לאחר מכן הולכים למקום שנקרא „ציוד בטחון", מקבלים מצנחים, מסייעים אותנו לטייסת (מסלולי המראה) — שם מתחגרים למצנחים, מקבלים תדריך, עולים למטוסים וטסים לאיזור ההמראה.

החזיקי לי אצבעות, ידידה, אם אני כזה תת צנחן + שאינו מסוגל להתגלגל כמו שצריך — מה יהיה בצניחת לילה עיוורת?! חשבי עלי, ידידה שלוחת אל. כאן אני מסיים וצריך לנוח מעט — אם אהיה בריא ושלם (בעזרתך תפילתך) אשלים כתיבת מכתב זה אחרי צניחת הלילה.

תל-חי!

בקר טוב, רונית. אם הבקר טוב, סימן שעודני חי. (ברכת תל-חי עזרה לי). צניחת לילה היא חוויה בפני עצמה. ישבנו על מסלול ההמראה חגורים למצנחים וחכינו למטוסים. בינתיים, סביבנו מראות נפלאים וחדשים. מטוסי סילון ממריאים ונוחתים ברעם מחריש אזניים כשאורות אדומים וצהובים מנצנצים על כנפיהם וגופם. המסלולים רבים הם ולכל הכיוונים, ומסומנים משני צדיהם בפנסים כחולים ואדומים, כמו קרנבל רציני וסולידי, ובצידי המסלולים יושבים הצונחים בשורות ארוכות וישרות. יושבים כולם בשתיקה רצינית מהולה בפחד קל מהבלתי נודע של הלילה האפל, או פוצחים בזמר שקט ועמוק. הלילה זרוע כוכבים, מוכתם במעט והקור חודר לעצמות. והנה הם באים, נחתו, ונוסעים באטיות על המסלול. 3 מטוסים מטפוס ישן (דקוטה) אך מהימן. די גדולים. מפלצות הענק מתקרבות אלינו, גופם במרכז המסלול ומוטת כנפיהם מעל ראשינו בצידי המסלול. המטוסים עומדים ומנועיהם ממשיכים לפעול. הפרופלורים מסתובבים ועושים רוח חזקה ואם עד עכשיו חדר הקור רק לעצמות, הרי עכשיו הגיע הקור לאני-לא-יודע-לאן, ונהיינו סגולים מרוב קרה. ראשוני הצנחנים החלו פוסעים בשורה לעבר המטוס ומטפסים. אנחנו ממקומותינו רואים רק את רגליהם (הכנף מסתיר את חלק גופם העליון).

המכנסיים מתנפנפות ומתנפחות. כלפי חוץ חיוכים והלצות, אבל פחד סמוי מסתתר בלב. עם המטוסים האלה מתקופת עליה ב' והחיילים הרציניים והשירה הנמוכה, רוח וכוכבים, יש אורה כאילו אנחנו 21 שנים לאחר,

יצאנו בשבת בבקר הביתה. החלטנו לבקר סוף סוף בביה"ס, מוסד נעורינו. כשעמדנו בצומת אחת חיכה כבר איזה חייל. נכנסנו שנינו לטרמפ הראשון כשהחייל נשאר בחוץ. כשירדנו מהטרמפ אורון אמר שהחייל המסכן ראה צנחנים אז תפס מרחק בטחון. כמובן שאחרי אמונים כאלה היתה לנו גאות יחידה.

הרפיה של חדש עשינו — בקורס נהיגה. הקורס עמד בסימן של גניבת נעלינו האדומות ומכנסינו, זאת לאחר „חרופ" של 20 שעות ביממה, 8 על המשאית ועוד 12 בלילנד. ושוב קריעה, אלא שהפעם היחס כבר כמו ללוחם, 3—6 שעות שינה בלילה ואמונים מפרכים. כמו בחוליה לדוגמא. כן היינו יחד סוחבים זה את זה בקדר פצועים שהיה מדי יום שלישי. אמון הלוחם היה מהנה, מענין, אבל נקטע פתאם לדרכים מבצעיים. בין החברה שלקחו לצורך מבצע מלכודת, היינו אורון ואני. חזרנו לבקעה לאחר כחודש של בידוד. החלה המבצעות. בחופשות אורון היה בא אלי הרבה. אם הייתי עוזב הוא היה משוחח עם הורי ומספר להם איך נראה הצבא בעינינו. כשהייתי חפשי היינו עושים סיבוב עמק חפר קטן: בורגתה, נתניה.

אורון היה משתתף בכל אירוע כזה כשהוא נושא על שכמו את המא"ג המהולל. כל הפעולות המיוחדות הללו במרדף היחיד שקרה בזמן שכבר הנו לוחמים.

שהיה ממושכת בשטח מצוקים בליל עלטה גרמה לבחורים להיות עייפים ובדרך חזרה מהמערב שלאחר מכן אירעה התאונה הקטלנית, חסר שינה רצוף הביאו אותותיו באורון שניסה תמיד למלא את החלל ולסתום את החורים. הפעם זו היתה נהיגה, כשכולם היו „מתים" לישון. אבוד המנהיג מס' 1 במחלקה זעזע את יסודותיה, וחסרוננו משיך להיות מורגש כל הזמן.

היו לנו „עסקים" וחוויות משותפות לקראת סיום התיכון ובייחוד בכיתה י"ב, אך עדיין לא נשתזרו לב ונפש כפי שזה קרה בצבא.

בצבא היינו אחים „לצרה" משותפת. אורון התגייס בנובמבר ישר לצנחנים — חרוב. התחלת הטירונות היתה לגבינו משבר. ה... הפראי כפי שמכנים זאת בצה"ל השתולל וכמעט שנשברנו תחת הלחץ שהיה אחר מן המשוער.

ציפינו ללחצים פיזיים, אך המציאות היתה אחרת. „קטרנו" לפני לאה, הפקידה הפלוגתית, על אי ניצול האפשרויות האחרות שעמדו לפנינו עם גיוסינו ומראה חמוץ „חתם קבע" את פרצופינו. לאחר עיון במצב הגענו להחלטה שלא מתאים לאנשים חזקים כמונו להשבר בזמן שחלשים מאיתנו וכן בני כתתנו כבר התגברו על השד הגדול שנמשך רק חדשיים וחצי. ואחר מזה לא יכולנו לעמוד בפני הבטחתנו לסרן יוני להיות חיילים טובים.

הגיעה סדרת ירי, יותר נכון אנחנו הגענו אל גבעת אולגה לאחר מסע ארוך.

לאחר 60 ק"מ עברנו ב„זיתא", איזור חלק מפרדסי המוסד המחנך בגיל היפה.

הדבר העלה את המורל ואפשר לנו לגמור את ה-10 ק"מ האחרונים. לאחר 14 שעות של שנה בהליכה ויבלות הגענו לחוף הים. דבר טוב היה שלאחר כל מסע מעין זה היינו מקבלים חופשת שבת בה היינו נחים, מבריאים ונופשים לקראת המשך ההתמודדות. שנינו הוצאנו את אות הקלע וקבלנו חופשת שבת מתנה.

ו„מן הון להון" הגיעה הטירונות לסיומה. עברנו האתלטי סייע לנו בעזרה לנצחון מוחץ של הצנחנים בתחרויות ספורט. אורון השתתף במסע אלונקות, מרוץ שליחים ומשיכת חבל. אני השתתפתי בריצת שדה 3000 מ'. שבת ארוכה שקיבלנו כפרס על הנצחון עזרה לנו לשאוף אויר.

אורון

חסון כזה, רחב, בעל עינים תכולות, חיוך מצודד.
היית רוצה לדבר אתו, לשוחח, לצחוק, להבין, לעזור.
היה בו מין משהו כזה שקשה להגדירו.
כמפקד קשה לחדור לתוך עולמו של חייל. נתקל אתה
רק בצד החיצוני, בדברים המעשיים ב"איד הוא עושה" וכיצד
הוא עושה".

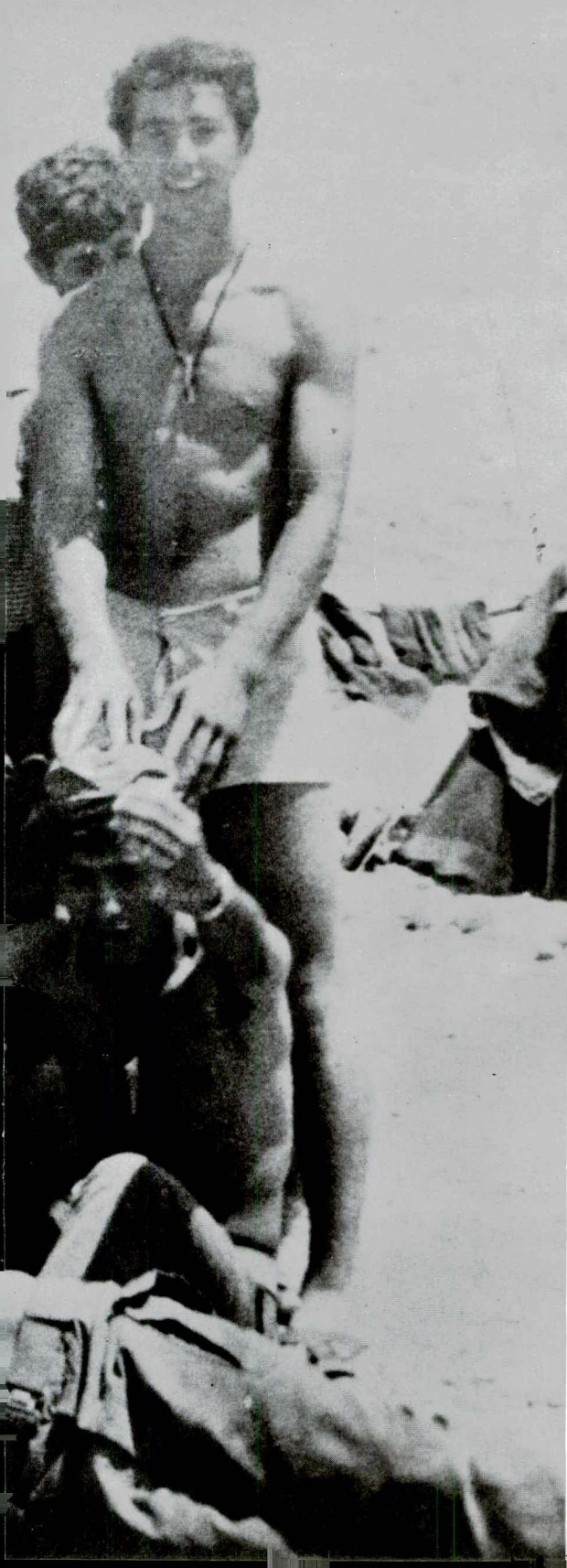
כך הוא נמדד אצלנו — המפקדים.
הוא עשה את המוטל עליו, הוא עשה זאת בצורה יסודית
וממצה, עם הרבה רצון לעשות, עם הרבה עזרה לזולת.
הוא לקח זאת בקלות, תמיד עם חיוך רפה, תמיד עם
אותו מבט.

כזה מבט המשרה אווירה טובה, רוח שובבות.

קורס מ"כים - סיירת חרוב
מחזור נובמבר 1970 חשון תשל"א

כ"א אריה
המלך גורג' 20 ת"א
טל 285306

...הוא ידע להפעיל את ההגיון במצבים קשים, כשאחרים התקשו להשתמש בו. כזה היה אורון מתחילת הטירונות ועד היום האחרון בו ראיתיו.

רמי סימן טוב

...אורון החסון יצר תדמית של לוחם המסוגל לעבור כל קושי וכל סבל שהוא. לא רק מבחינה פיזית היה באפשרותו לעשות זאת אלא גם מבחינה נפשית...

אבנר אברהם

...אך למרות היותו בחור קשוח וקשה ניכר אורון גם מצידו השני של המטבע. הוא היה בעל נפש עדינה. בעל רגשות, חובב טבע ולא פעם הביע את התפעלותו מיפיו של נהר הירדן והנוף הפראי והמושך של בקעת הירדן...

גבי נתן

לפעולה המבצעית הראשונה שהיתה לנו, לקחו כמה חיילים טובים. אני זוכר היטב איך אורון עמד בצד והסתכל עלינו. חיילים אחרים "קיטרו" שלא לוקחים אותם, אבל אורון עמד והסתכל, לא אמר כלום. ראיתי בעיניים שלו שכואב לו שלא לוקחים אותו.

אהוד גבריאלי

צעירים היינו בצבא עת נהג, אולם כבר אז הרגשנו שאורון שונה. בפעילות המבצעית הקצרה שהיתה חלקנו ובאמונים הקשים הספיקו החברה להגיע למצבי לחץ, שבהם מעריכים אנחנו ומכבדים את מי שמגיע לו ואת אורון כבדנו, ראשון להרבה דברים. אני זוכר את ההתפעלות של החברה בטירונות מזה שהיה מספיק הכל לפני כולם.

פלמ"ח

...שעות אחדות לפני אחת הפעולות, צעק אורון, "בואו להצטלם, מי יודע אולי לא נשוב" אנו שבנו בשלום, אך שעות מספר לאחר מכן נודע לנו על פציעתו הקטלנית...

חג'בי אריה

היה זה באחד משעורי הספורט הרבים ב"תיכון", אותו שער, די מפרך, הוקדש לריצה ארוכה, לא כל-כך נעימה. החילונו רצים מסביב למגרש, כשלפתע "נצמד" אלי נער בלונדי, מוצק מאד, ומהיר מאד, והחל לעודדני. הבטתי בו, נער בלתי מוכר, שמראהו לא אמר לי מאומה. בהמשך הדרך ניסה להתחרות כדי לגרותני להגביר. מקרה זה שהוא הפגישה הראשונה שלי עם אורון, מצביע בערך, על אופיו והתנהגותו בהמשך הדרך שהיתה משותפת לנו. כבר בתחילת דרכנו בצבא, בבקו"ס, כשהתקיימו בדיקות הכושר לצנחנים, יעץ לי לעזור לאחרונים ולדחפם, מאשר לרוץ קדימה.

הדבר התבטא יותר בהמשך — בטירונות, ימי הריצות והמסעות המפרכים. טבעי היה לראות את אורון "צמוד" לאחד החלשים, דוחפם ומעודדם. אט-אט החל רוכש את הערצתם של החברה, ואף הפך לדמות המרכזית שבמחלקה. היו שראו בו דמות כריזמטית, והיו שראוהו כ"עושה הצגות", מנסה דוקא להגן על החברה שהפכו "מטרות" לחיצי החברה וסוחר פצוע כפול מכולם. פשוט קשה היה בתחילה להאמין שאכן הוא עושה זאת מתוך רצון כן. ולכן הרושם שהתקבל אצל כמה חברה היה, שהתנהגותו מזוייפת. אך אנו הבנו מכבר ש"הצגות" אינן מחזיקות מעמד בשעות לחץ ואלו התנהגותו יוצאת הדופן, לא רק שאינה נשברת בתנאי הלחץ של הטירונות וימי האמון לוחם, אלא באה לידי ביטוי ביתר שאת. מעתה ואילך הכירו כולם בהשפעתו החזקה על המחלקה כולה.

כמובן שאז, אף אחד לא הודה בפה מלא שאכן אורון הוא מנהיג המחלקה, ופשוט קשה להודות בזה, אך בעצם לא היה צורך בכך, כי כולם הכירו בתוך תוכם עובדה זו. אף המפקדים הכירו בעובדה, וכשרצו לרפות את ידי המחלקה מהתמרדות פגעו באורון וזה היה די כדי להחליש את רוח ההתמרדות וההתפרקות. כשנהרג אורון, הורגש שהמחלקה נשאר מיותמת, כשאחד מעמודי התווך שלה התמוטט ולעולם לא יוכל לבוא אחר בחלל העצום שהשאיר.

כל חוויה או פעילות — רשומו של אורון היה עליה. לפני הטירונות נשארתי מרותק שבת. לפני היציאה הביתה ניגש אלי אחד החבריה — אורון שמו, ושאל אותי אם ברצוני שהוא יודע משהו להורי באמצעות הטלפון. לאחר מכן החלה הטירונות. אורון שטף כל בקר את החדר, כתב מכתב לחברתו והספיק להכין מסדר בקר, כפי שכלם עשו זאת — היה לו מרץ בלתי נדלה.

איך הוא הגן על אחד החיילים שהחבריה התנכלו לו וצחקו עליו — אורון הפך אותו לחברו הטוב, והתקיף כל אחד שניסה להציק לו. גם יום הספורט שנערך בסיום הטירונות ספג מאישיות של אורון, אשר השתתף בכמה מקצועות ועזר בהשגת הנצחון. כאשר הגענו לקורס צניחה הוא היה כבר בעליו של נשק מחלקתי — מ.א.ג. ולא בכדי קבל דוקא אורון נשק זה. ובמסע לקבלת הכומתה האדומה שלאחר קורס הצניחה מתל-נוף לגבעת התחמושת, אורון לא חדל לדחף את החבריה בעליות ולעודדם, וכשהרגיש שאנו „נשברים“ הוא החל לרוץ יחד עם האלונקה וסחף את כולנו עמו.

קורס נהיגה היתה תקופת רגיעה שבילינו במרכז הארץ. אורון סיים את הקורס במהירות, אך גם לאחר שיצא לחופשה הוא בא לבקרנו וגם את „החבריה שנשארו בבקעה“ לא שכח. „אמון הלוחם“ היה שלב של טרטורים ומאמצים פיסיים. אורון הוכיח עצמו כחייל טוב מאד, וב„קדרים“ (טרטורים) המעייפים והקשים ביותר לא חדל לחייך, לצחוק ולעודד את החבריה שעמד ולהשבר. ואוי לו למי שלא היה עומד בזמנים — הוא היה זוכה לבעיטת דרבון מאורון. בהמשך, התחלנו בעבודה המבצעית, עלינו כמה חבריה להרי חברון לשם עבודה מסויימת. בין השאר, הריצו אותנו עם „פצועים מאולתרים“. אורון סחב את ניסים דן. שאר החבריה כבר עמדו להשבר, אך שניהם לא חדלו מלצחוק ושמרו על מצב הרוח למרות הקושי.

לאחר מכן, הירידה לבקעה, לעבודה השגרתית ובכל פעולה ומעשה מורגש חסרוננו.

אפרים

23.5.71

שלום לשרית.

סרעפים הרהורים.

בוקרו של יום ראשון.

החמה הנצה זה מכבר, בקר בבקעה בין שתיית קנקן למשנהו, מחשב קנקני להתפוצץ בגין תהיות אהבה. חושבני שאצא במחול קנקנים, לנוכח הרי מואב. עד כאן על הא ועל דא וכעת לענייני דיומא.

המשאיות באות, הנה נשר היאח הידד. "האחנו" ו"הדדנו" ביחס לנשר, באשר למשאיות, כבר אמר איוב: "יאבד יום אוולד בו".

מפאת טלטולי מכונה נרגשת, יוצא כתב ידי רוטט. נפשי לדרור עורגת לחופש חושקת, יריחו בירק טובלת, גחלת חיים בארץ המוות שזורה בהיסטורייטנו כחוט השני באריג. אני כתמנון בנתיבי "בין נון" (יהושע זה הפוליטיקאי שהלך להרחיב ליבו אצל זאת הנערה רחב). אני רעב. אני גר כאן כצועני, צאצא של כוהני הנביא שהפילו את החומות כמו אטריות חמות. אני מת...

להתראות אורון.

יום שבת.

שעתיים וחמש דקות אחרי חצות יום שישי.

בעיר בה נולד דוד בן ישי היא קרית ארבע. שלום שרית ידידה (ידידות זה דבר יפה) שלום גם לך ההגות המצנזרת. אני כאן עם כפיר יש לנו משימה רצינית וחשובה עוסקת בחיי אדם (מות אדם).

ממשיך. שבת אחר הצהריים "יש לי ציפורים" בראש מנגן. כפיר שומר על עקרונותיו וישן באופן עקרוני (ישן, מחצות הלילה עד צהרי היום). ומאחרי ארוחת הצהריים עד עכשיו חמש אחר הצהריים. ועוד גוויתו נטויה, אלא שאנו בתפקיד הלילה.

שבת עצלה ממושכת ומתנגנת (טרנזיסטור מנגן ומפזם ללא הרף) קריאת ספרות זולה. משחקים פינג פונג, מעשנים (צריך להפסיג הרגל מגונה זה ובהקדם). יש לנו כאן עבודה רצינית שאי אפשר לנוטשה. לא נצא עד שהענין יסתיים. לא נשארנו בגינה של סתם איזו תורנות, או משהו מפוברק מסוג אחר.

משעמם להפליא, ערגה לציוילזציה, חוף ים בלילה מכונית דוהרת ומתחפרת בחול.

מבט עינים מביע,

טיול במטע ללא מטרה.

הנאה — שמחה — פריקה,

ידידה — אהבה.

מגע — נגיעה — ליטוף,

פלירטוט, פטפוט.

צפיה.

חכיון עד חדלון.

עינים לא מוכרות,

תוהות, מסתירות,

לא מרוסנות.

בוהקות בנגוהות

חום כחול.

להתראות אורון.

יולי 1972
קטעים שהוקלטו
בפגישת חברים
ביום השנה לנפילת אורון

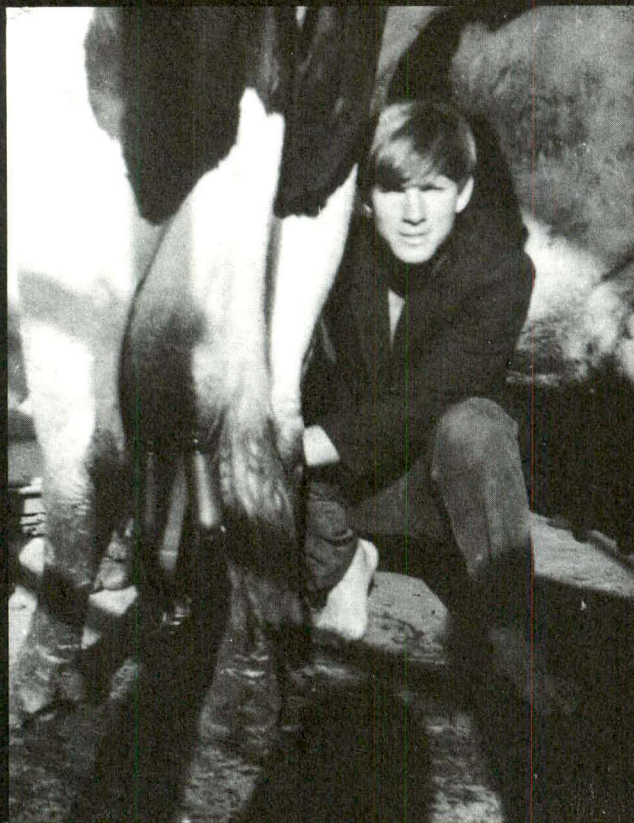
אורון חזר אז מקורס נהיגה, הוא הגיע הביתה זלקח את המכונית של אבא ויחד עם טל נסע לרחלי, בכוונה לאכול במסעדה שבדרך לאום אלפחם. לפתע שמעתי צפצוף של מכונית. אני יוצא החוצה עם צלחת ובה חביתה ולחם, נו אם יוצאים למסעדה אז מביאים איתנו אוכל. לוקחים את רחלי פנימה ונוסעים. אורון היה אז לבוש מדים ועם כומתה אדומה, אני נורא התלהבתי כי הייתי נחלאי עם כומתה ירוקה. הגענו למסעדה וישבנו שם, מסעדה ערבית. אורון בצבא, ואני בצבא וטל בצבא ורחלי עוד מעט בצבא, בקיצור — החלטנו שאם ערבים אז אנחנו מזמינים גם פיתות בצורה ערבית. התחילה אז השתוללות לא נורמאלית. אורון התחיל להזמין מפה ומשם וחצי בקבוק לחם, וכל מיני דברים כאלה.

גילי

זה היה באמון גדוד. סמי התערב עם אורון אם הוא מסוגל לקחת פצוע מאולתר עד למאהל מהלך של כ-3—3½ ק"מ. התחלנו ללכת, כאשר חלק מהדרך היתה עליה, סמי שנע מאחור, נתן לאורון מדי פעם „אגפיות": „בטח לא יגמור, הנה הוא נשבר". באמצע הדרך היה אורון זקוק למים, את הפצוע לא יכול היה להוריד ומה עוד שהמפקד נע קדימה. שפכתי עליו מים, וכך זה נמשך עד לעליה הגדולה. הקטע האחרון של הדרך. העליה היתה מין סוללה כזו וחשבנו שהנה פה הוא נשבר, שפכנו עליו עוד מים וכדרך אגב שם-לב לכך המפקד.

ניסינו לדחוף את אורון, אבל הוא הרביץ את העליה עד הסוף. כאשר הגענו למאהל הוריד אורון את הפצוע כאשר החברה זורקים עליו מכל עבר שבחים, אלא שהמפקד העכיר את האוירה, וזה נורא הרגיו. בגלל שבזבזנו מים, הצמידו את כולנו לחגורים.

אפרים

...היינו ב"הפועל" קיבלנו טרניגים (חליפות ספורט) ושילמנו בעדן. יום אחד קיבלנו הודעה ממוטקה (מזכיר האגודה) שאנחנו צריכים להחזיר את הטרניגים. אורון תמה "מה פתאום שאנחנו נחזיר את הטרניגים", בתור עונש, בהיותו בחודש רפת, היה לובש את הטרניג והולך איתו לרפת, מטנף ומלכלך אותו סוף כל סוף פרות ורפת ולכלוך, נו ואז אמר "אם מוטקה רצה לקחת את הטרניג אז שיקח אותו". ומשהו מההיסטוריה של האופניים — מאז שעברנו מביה"ס היסודי לביה"ס החקלאי היו לאורון אופניים, אופניים כחולות תוצרת הארץ. אז הם היו עוד חדשות, אחרי שבוע שבועיים הם איבדו כל צורה, אחר כך הוא צבע אותם אופניים לשחור, ובנוסף עשה להם שיפוץ רציני.

היה לו אז מתקן אופניים בפרדס-חנה, קראו לו חיים. אדם זקן כזה, חיים תיקן לו פעם שרשרת. — "חיים כמה זה עולה? "חמש!" "יש לי רק שתיים", "אז אני לא נותן לך את האופניים", "טוב אל תיתן לא צריך", אחרי שבועיים הוא חזר אליו "חיים כמה זה עולה?" הוא היה מסתדר איתו על שתי לירות, ולוקח לו את האופניים, היו שבועות שלמים שהיינו הולכים לביה"ס ברגל, "אורון איפה האר פניים?" "אצל חיים", "גש תיקח אותם", "לא, לא צריך שיהיו אצלו קצת".

...הייתי עם אורון ארבעה ימים בצוות מחליף בחודש רפת. זה היה בחופש חנוכה. ביום שבת לא יכולנו להפעיל טרקטור אלא מה, שבאותו יום היינו זקוקים להמון חבילות חציר להזנת הבקר, והברירה שנשארה היתה עבודת כפיים. בצוות יש תמיד שלושה בנים ושתי בנות, ולכן כל כח אדם היה חשוב. לפתע החליט אורון שיש לו פעולה ב"צופים". לא ידענו למה הוא החליט פתאום שהרי הוא היה חשוב לנו מאד ככח עובד, ואז אחרי זמן מה הוא הופיע פתאום עם עדר של "שובבים" כמו שקרא להם "קטנטנים כאלה", חניכי תנועת "הצופים". אורון הסביר להם את חשיבות החציר בהזנת הבקר וכפעולה רגילה ב"צופים" עשה להם תחרות בהובלת חבילות חציר מהאסס לסככה, כאשר כל שניים גררו חבילה.

כאשר ירדתי לעבודה ראיתי סככה מלאה ערימות של חציר, מכל פעולה כזו היה מפיץ לקחים.

אלכס

אורון וג'וליה

היתה לנו מורה תושבת ארעית מאמריקה. קראו לה ג'וליה. כדרך קבע היינו עושים לה את המוות בשעור, כשאורון בדרך כלל היה מהווה את המקור או המרכז. אלא שלפעמים היה תופס גם רצינות. כך יום אחד מאותם ימים "רציניים" שלו וגם מתוך רחמים, החליט לעשות קצת סדר בכתה. הוא הפך להיות השמרטף של הכתה, ואז נפסקה השמחה, ומי שניסה להפריע, זכה לאגרוף צעיר מתחת לשולחן ומין סיבוב כזה מהיר של אורון שהיה מכניס אותו להלם קטן. באותם שעורים היה הוא עבר לשולחנות הראשונים ונו נו נו... היה מקשיב בעניין, אחרי השעור היינו שואלים: נו אורון מה למדנו? "עזוב העיקר שישבו בשקט, מה איכפת להם מה למדנו".

עמוס

אורון, אני והמסע לאולגה.

במסע לאולגה, מרחק כ-70 ק"מ הלכתי אחרי אורון. בהמשך המסע כאשר השעות נעו מ-24.00 ומעלה כאשר הקצב היה כזה מין מונוטוני ואתה הולך והולך וכמעט נרדם, ממש מן "חרופ" בהליכה מהירה, וכאשר הדרך מסתור בבת אתה ממשיך ישר, ואם יש לך מזל ומישהו רואה אותך בזמן אזי הוא תופס אותך, לפני שאתה נופל. פתאום ראיתי את אורון כאשר כולם מסתובבים, ממשיך ישר, תפסתי אותו ומיד הגענו לידי הסכם, רשימת שמירה של 30 דקות כל אחד, וכך במשך 30 דקות, אחד הולך והשני אוהז בו מאחור. היינו הולכים עם פקל"ים על הגב, ככה הוא היה מוביל חצי שעה ואני אוהז בו ו"חרופ". אחרי חצי שעה הוא היה מעיר אותי היינו תחלפים וחוזר חלילה. כך הלכנו כ-40 ק"מ עם "חרופ" בקצב רציני.

במסע הזה התעוררנו כאשר עברנו בשטח הפרדסים שנקרא "זיטה" הפרדס של ביה"ס שהזכיר נשכחות.

15.7.71

למשפחה!

יום חמישי בצהריים.

היום גמרנו את האימון גדוד.

חזרנו מלוחכים ולבנים לגמרי מאבק. בפרצוף רואים רק זוג עיניים כחולות. קיבלתי את החבילה עם העוגיות במצב טוב. היא נגמרה מהר. בשבת נתתי לרונית פילם לפיתוח זה צריך להיות מוכן מחר, אז אני מבקש שאבא יכנס לנתניה מחר אחרי העבודה ויקח את התמונות והבחור שהביא לכם מכתב זה יביא לי אותן ביום ראשון.

כל הגדוד יוצא היום הביתה עד ראשון, רק הפלוגה שלנו נשארת פלוגת כוננות מירדף. (אתמול הרגו 6 פת"חים אלה שפוצצו בפתח תקוה והיו בדרך חזרה לירדן). אם יש איזה פרי כבר, תפוחי עץ בטח יש, שלחו עם החייל הזה.

בינתיים החליפו לי את העוזי.

להתראות בשבוע הבא.

אורון

שלום רונית. זה עתה קיבלתי מכתבך. טוב לעיניים שכתב
רונית. את צריכה לראות איזה צורה לנו לבנים לבלי הכר.
כמו בסיפורי החלוצים עם כל אחד צריך משולש על הצואר
נגד אבק של אדום מלוכלך. כמו במערב הפרוע.
שבת נעימה. ד"ש לים ולחול.
ולאנשים, הצליחו בבחינה האחרונה ובלי יפה.
אין לי זמן לכתוב כי הבחור כבר נוסע.

23/7/71

